

ROMÂNIA
MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Secția de urmărire penală și criminalistică
Nr.175/P/2008

OPERATOR DATE
NR.3883

REZOLUȚIE

17 iunie 2009

Procurorii Secției de Urmărire Penală și Criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând actele de urmărire penală efectuate în dosarul cu numărul de mai sus,

C O N S T A T :

I. ISTORICUL FORMĂRII ȘI CIRCUITUL DOSARULUI. SOLUȚII DISPUSE PÂNĂ ÎN PREZENT

În data de 18.02.1997, la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de urmărire penală și criminalistică, s-a înregistrat dosarul cu numărul 315/P/1997, având ca obiect plângerea „Asociației victimelor mineriadelor 1990-1991”, împotriva numiților: **COSMA MIRON, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, ILIESCU ION, ROMAN PETRE, VOICULESCU VOICAN GELU, DIAMANDESCU CORNELIU, CHIȚAC MIHAI, BĂȘESCU TRAIAN și ROBU ION**, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor **prev. de art.161, art.162, art.163, art.208-209, art.211, art.217, art.218, art.322 și art.357 din Codul penal.**

Prin ordonanța nr.315/P/1997, din 23.05.1997, Secția de urmărire penală și criminalistică a declinat competența de soluționare a cauzei în

favoarea Secției Parchetelor Militare, ca urmare a faptului că o parte dintre persoanele la care s-a făcut referire în plângerea susmenționată aveau calitatea de militari la momentul săvârșirii faptelor.

La nivelul Secției Parchetelor Militare s-a constituit dosarul cu nr.160/P/1997, la care au mai fost conexe în data de 22.10.1999, un număr de 69 de dosare, declinate de către Parchetul de pe lângă Tribunalul București.

De asemenea, prin adresa din 22.10.1997, au fost înaintate de către Parchetul de pe lângă Tribunalul București un număr de 46 de dosare, având ca obiect, de asemenea, evenimentele desfășurate în timpul Mineriadei din 13-15 iunie 1990.

În data de 16.09.1998, au mai fost preluate un număr de 98 de dosare de la Parchetul Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel, conexe inițial sub nr.140/P/1997 al Parchetului Militar de pe lângă Curtea Militară de Apel, iar ulterior conexe la dosarul cu nr.160/P/1997.

În data de 26.06.2000, Secția Parchetelor Militare a preluat de la Parchetul de pe lângă Tribunalul București, un număr de 748 de dosare privind tot evenimentele din 13-15 iunie 1990 (adresa Parchetului de pe lângă Tribunalul București nr.189/III/1996).

Dosarele susmenționate aveau ca obiect cercetarea evenimentelor din data de 13.06.1990. În cadrul acestor dosare au fost identificați unii dintre manifestații care au săvârșit acte de distrugere sau care au tulburat liniștea publică, în cauză efectuându-se cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.217 alin.1 și 4, art.321 alin.2 Cod penal și art.3 din Decretul-Lege nr.88/1990.

S-a dispus trimiterea în judecată prin ***rechizitoriul cu nr.1291/P/1990*** din 27 august 1990, al Procuraturii Municipiului București, a unui număr de 29 de inculpați pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.321 alin.2 din Cod penal, art.2 alin.2 din Decretul-Lege nr.88/1990, art.3 din Decretul-Lege nr.88/1990 rap. la art.217 alin.1 și 4 și art.231 alin.3 din Cod penal (a se vedea de asemenea, și ***rechizitoriile cu numerele 1551/P/1990, 1503/P/1990,***

1427/P/1990, 1357/P/1990, 1661/P/1990 și 2065/P/1990 ale Parchetului de pe lângă Tribunalul București).

De altfel, dintr-un total de 72 de dosare analizate în data de 18 iunie 1992 de către Procuratura Municipiului București în care s-au dispus soluții de netrimitere în judecată, s-a considerat că măsura arestării preventive a fost nelegală într-un număr de 59 de dosare, iar în 13 cazuri privarea de libertate a avut justificare probatorie (a se vedea în acest sens, vol.162, filele 1-85 și vol.210, filele 57-98).

Aceste dosare menționate mai sus, au fost preluate de Secția Parchetelor Militare ca un demers necesar identificării persoanelor cercetate în cursul anului 1990 și 1991, pentru evenimentele din 13 iunie 1990 și audierii acestora în calitate de părți vătămate în dosarul nr.160/P/1997, lucru care de altfel s-a și întâmplat (a se vedea în acest sens declarații de părți vătămate vol.51 -125).

O altă categorie de dosare dintre cele preluate conțin plângeri penale formulate de persoane fizice sau persoane juridice prin reprezentanți legali, majoritatea îndreptate împotriva unor autori necunoscuți. Aceste plângeri au vizat distrugerile săvârșite în perioada 14-15 iunie 1990, cu ocazia venirii minerilor în București, prin pătrunderea fără drept, în sediul unor instituții și în sediile unor partide politice. De asemenea, plângerile vizează și săvârșirea unor infracțiuni de furt, tâlhărie, loviri și alte violente, etc. (vol.50, filele 79-152).

Astfel, în cadrul acestor cauze penale s-au înregistrat și soluții de trimitere în judecată (a se vedea în acest sens **rechizitoriul nr.278/P/1998** al PICCJ – Secția de urmărire penală și criminalistică prin care a fost trimis în judecată inculpatul CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.2 alin.1 și 2 din Decretul-Lege nr.88/1990; **rechizitoriul nr.558/P/1990** al Procuraturii Militare București din 22 octombrie 1990, prin care au fost trimiși în judecată numiții DANCIU PETRE – miner și lucrătorii de poliție NICOLAE ION și DIMITRESCU

CORNELIU, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.208-209 Cod penal și art.192 Cod penal. În sarcina acestora s-a reținut faptul că în data de 14 iunie 1990, au pătruns în domiciliul numitului RAȚIU ION, de unde au sustras mai multe bunuri și suma de 100.000 de dolari (vol.22, filele 109-116); *rechizitoriul nr.257/P/1998* al Secției de urmărire penală și criminalistică prin care a fost trimis în judecată inculpatul DENEȘ DOMOKOS – miner, pentru săvârșirea infracțiunii de tentativă de omor prev. de art.20 rap. la art.174-175 lit.d Cod penal asupra victimei MUNTEAN MARIAN TEOFAN DRAGOȘ - vol.30, fila 94)

În restul cauzelor, soluțiile dispuse au fost de scoatere de sub urmărire penală sau de neîncepere a urmăririi penale, fiind emise atât de către parchetele de pe lângă judecătoriile de sector, dar și de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau parchetele militare (a se vedea dosar nr.281/P/1998 al Secției de urmărire penală și criminalistică - vol.48, fila 279).

De altfel, în data de 29.04.1994, la nivelul secțiilor de poliție din cadrul Municipiului București, se mai aflau în lucru un număr de 37 de dosare, privind săvârșirea de către autori necunoscuți a infracțiunilor de distrugere prev. de art.217 alin.1 și 4 și furt calificat prev. de art.208-209 Cod penal (vol.48, filele 263-264).

Trebuie menționat însă că majoritatea dosarelor au fost preluate de către procurorii militari în baza unor adrese fără a exista ordonanțe de conexare. Mai mult, unele dintre dosarele preluate fuseseră deja soluționate și nu au fost de altfel infirmate soluțiile dispuse în acestea.

Prin rezoluția din 16.09.1998 cu nr.160/P/1997, a Secției Parchetelor Militare, dosarul nr.160/P/1997 a fost disjuns în patru noi cauze, după cum urmează: 74/P/1998, 75/P/1998, 76/P/1998 și 77/P/1998 (vol. 45, fila 28).

Dosarul nr.74/P/1998, înregistrat la data de 23.10.1998, se află în curs de instrumentare la Secția Parchetelor Militare și are ca obiect cercetarea

împrejurărilor în care au fost omorâte prin împușcare, în perioada 13-15 iunie 1990, victimele LEPĂDATU MITRIȚĂ, MOCANU VELICU VALENTIN, DUNCA GHEORGHITĂ și DRUMEA DRAGOȘ.

În această cauză au fost cercetați în calitate de învinuiți: grl (rez) MIHAI CHIȚAC, grl (rez) ANDRIȚA GHEORGHE, col. CĂLIN TRAIAN ȘTEFAN, col. COSTEA DUMITRU și col. CONSTANTIN VASILE, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.25 rap. la art.20 cu referire la art.174-175-176 Cod penal.

Prin rechizitoriul din 18 mai 2000, Secția Parchetelor Militare a dispus trimiterea în judecată în dosarul nr.74/P/1998, a învinuiților susmenționați. Cauza a fost restituită pentru completarea urmăririi penale, iar prin rechizitoriul din 27.07.2007, s-a dispus din nou, trimiterea în judecată a inculpaților CHIȚAC MIHAI, ANDRIȚA GHEORGHE, COSTEA DUMITRU și CONSTANTIN VASILE, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.31 alin.2 rap. la art.174, art.175 lit.e, art.176 lit.b din Codul penal cu aplic. art.73 lit.b din Codul penal. Și de această dată cauza a fost restituită prin Decizia nr.407 din 23.06.2008 pentru refacerea urmăririi penale.

În același dosar, prin rezoluția din 19 iunie 2007, s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva învinuitului ILIESCU ION, pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.31 rap. la art.176 din Codul penal.

Prin rezoluția nr.5147 din 7 decembrie 2007, a Procurorului General, în temeiul art.275 Cod proc.pen. rap. la art.278 alin.2 Cod proc.pen., s-a dispus infirmarea rezoluției din data de 19 iulie 2007, prin care a fost începută urmărirea penală față de învinuitul ILIESCU ION, desemnându-se ca cercetările să fie continuate de către procurori desemnați din cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică.

Prin rezoluția nr.1122/P/2007 din 3.09.2008 a Secției de urmărire penală și criminalistică, în temeiul art.228 rap. la art.10 lit.a din Cod proc.pen., s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de ION ILIESCU, fostul Președinte al României, pentru săvârșirea infracțiunilor de omor

calificat, omor deosebit de grav și a tentativelor la cele două infracțiuni, sub forma participăției improprie, prev. de. 31 alin.2 rap. la art.174-175 lit.e Cod penal, art.31 alin.2 rap. la art.174-176 lit.b Cod penal, art.31 rap. la art.20 rap. la art.174-175 lit.e Cod penal, art.31 rap. la art.20 rap. la art.174-176 lit.b Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.13 Cod penal, întrucât faptele nu există.

Dosarul nr.76/P/1998 a fost înregistrat la 23.10.1998 la Secția Parchetelor Militare și are ca obiect cercetarea împrejurărilor în care, deși prezenți în perioada 14-19 iunie 1990 la București, minerii din Valea Jiului și din alte bazine carbonifere, au fost pontajați în mod fictiv, situație în care s-au efectuat cercetări sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.215, art.289 și art.291 Cod penal (vol. 221-229 au fost conexate prin ordonanța din 8.01.2001 la dosar nr.75/P/1998).

Dosarul nr.77/P/1998, înregistrat la Secția Parchetelor Militare în data de 23.10.1998, având ca obiect prezumtiva moarte suspectă a unui număr de 60 de persoane, care ar fi fost îngropate la Cimitirul „Străulești II”, aspecte sesizate de „Asociația Victimelor Mineriadelor 1990-1991”, a fost conexasă prin ordonanța din 8.01.2001, la dosar nr.75/P/1998 (vol. 148).

Prin ordonanța din 23.06.2005, emisă în dosar nr.75/P/1998, în temeiul art.29 pct.1 lit.f, art.38 și art.42 Cod proc. pen., Secția Parchetelor Militare a declinat competența în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică, ca urmare a unei plângeri a numitei NECULA MARIA, care a invocat încălcarea prevederilor art.66, art.143 și art.145 Cod proc. pen. cu ocazia arestării preventive efectuate de către procurorii Procuraturii Tribunalului București a celor 72 de inculpați menționați mai sus, în cuprinsul prezentei rezoluții.

Anterior și „Asociația victimelor mineriadelor din 1990-1991”, a făcut sesizări în același sens.

Urmare acestei declinări, la nivelul Secției de urmărire penală și criminalistică a fost înregistrat dosarul nr.751/P/2005, în care s-au efectuat

cercetări față de procurorii BUNECI PETRE, DINU EMIL DUMITRU, ȚUCULEANU ALEXANDRU, GHIBĂNESCU HORIA ȘI LEANCĂ VALENTIN.

Prin rezoluția din 31 mai 2006, s-a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.266 alin.2 Cod penal, ca urmare a faptului că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

Sintetizând, dosarul cu nr.75/P/1998 a fost instrumentat de Secția Parchetelor Militare în forma finală conturată în data de 8.01.2001, până în data de 28.12.2007, având trei obiective:

1. Elucidarea împrejurărilor în care un număr cuprins între 60 și 100 de persoane, a căror moarte ar fi fost violentă ca urmare a evenimentelor din 13-15 iunie 1990, ar fi fost îngropate la Cimitirul „Străulești II”, fără a se fi efectuat cercetări la momentul survenirii decesului acestora;

2. Împrejurările în care au fost întocmite, în mod fictiv, pontajele de prezență pentru perioada 14-19 iunie 1990, în ceea ce îi privește pe minerii care s-au deplasat din zonele carbonifere ale țării în București, în perioada respectivă. Este de menționat că procurorii Secției Parchetelor Militare au efectuat cercetări în acest sens, ridicând documente și făcând referiri tangențiale și în ceea ce privește prima și cea de-a doua mineriadă din 29 ianuarie, respectiv 18-19 februarie 1990 (vol.128 și vol.244,). Cu privire la evenimentele din 28-29 ianuarie și 18-19 februarie 1990, există, de altfel, înregistrată și o plângere a „Asociației 21 Decembrie 1989” (vol.41, fila 147).

3. Elucidarea împrejurărilor în care s-au declanșat și au avut loc evenimentele din 13-15 iunie 1990 în București, contribuția și rolul unui număr de 27 de învinuiți civili, printre care și învinuiții ION ILIESCU și VIRGIL MĂGUREANU, precum și a unui număr de 7 învinuiți, care aveau calitatea de militari la momentul desfășurării evenimentelor, printre care învinuiții CHIȚAC MIHAI și DIAMANDESCU CORNELIU, la declanșarea acestora. Procurorii Secției Parchetelor Militare au reținut că în urma

evenimentelor au rezultat un număr de aproximativ 1300 de persoane care au suferit vătămări și în jur de 100 de persoane au decedat.

Conform ordonanței de declinare din 28.12.2007, a Secției Parchetelor Militare nr.222/P/2007: „ ... față de ofițerii mai susmenționați, precum și față de persoanele civile enumerate anterior, s-a dispus începerea urmăririi penale la datele consemnate în dreptul fiecăreia, ca urmare a faptului că, în exercitarea atribuțiilor funcțiilor pe care le-au îndeplinit, au determinat forțele militare ale Ministerului de Interne, armatei și Serviciului Român de Informații, precum și grupuri mari de persoane civile din bazinele carbonifere Valea Jiului, Gorj, Prahova, Bacău și din centrele industriale Galați, Buzău, Călărași, Brașov, Constanța, Alexandria, Slatina, Alba-Iulia etc., să intervină în forță, pentru reprimarea demonstrațiilor în Piața Universității, precum și a opozițiilor politici”.

Totodată, procurorii Secției Parchetelor Militare, au mai reținut că în contextul acestor evenimente, învinuiții au săvârșit infracțiuni contra păcii și omenirii, având printre altele, drept consecință, încălcarea dreptului la viață și la libertate a unui număr de peste 1000 de persoane, precum și infracțiuni contra siguranței statului.

Cercetarea în integralitate a învinuiților și a împrejurărilor în care aceștia au acționat a fost desfășurată de către procurorii Secției Parchetelor Militare din iunie 2001 până în decembrie 2007, prilej cu care s-a dispus începerea urmăririi penale față de un număr de 34 de învinuiți pentru săvârșirea mai multor infracțiuni cuprinse în titlurile I, II, III, V, VI, VII și XI din Codul penal.

Încadrările juridice ale infracțiunilor pentru care s-au efectuat cercetări și persoana învinuiților vor fi detaliate într-un capitol separat.

În data de 19.12.2007, prin rezoluția nr.75/P/1998, dosarul cu același număr a fost disjuns, formându-se dosarul cu nr.222/P/2007, ca urmare a deciziei Curții Constituționale nr.610 din 20.06.2007.

Prin ordonanța de declinare nr.222/P/2007 din 28.12.2007, dosarul cu numărul 222/P/2007 a fost trimis Secției de urmărire penală și criminalistică întrucât, conform deciziei susmenționate „s-a constatat că prevederile art.III alin.2 și 3 Teza I din Legea nr.356/2006 prin care a fost modificat Codul de procedură penală sunt neconstituționale, deși potrivit art.147 din Constituția României, deciziile Curții Constituționale sunt în general obligatorii și au putere numai pentru viitor, la data publicării în Monitorul Oficial”.

În art.III din Legea nr.356/2006 se prevede: „cauzele aflate în curs de urmărire penală la parchete și instanțele militare la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să fie urmărite ori judecate de parchetele ori instanțele militare”.

În baza acestui raționament, Secția Parchetelor Militare a disjuns cauza și a trimis dosarul nr.222/P/2007 la Secția de urmărire penală și criminalistică privind un număr de 27 de învinuiți care nu aveau calitatea de militari la momentul săvârșirii faptelor din timpul Mineriadei din 13-15 iunie 1990, urmând ca Secția Parchetelor Militare să continue cercetările față de cei șapte învinuiți care aveau calitatea de militari.

Însă, prin rezoluția nr.75/P/1998 din 27.02.2008, a Secției Parchetelor Militare, s-a infirmat rezoluția de disjungere, astfel încât, dosarul penal nr.75/P/1998 a fost de asemenea, trimis Secției de urmărire penală și criminalistică, spre competență soluționare, ca urmare a faptului că în conformitate cu decizia nr.610 din 20.06.2007, a Curții Constituționale a României, parchetele militare nu mai au competență de a efectua urmărirea penală în cazurile de indivizibilitate prev. de art.35 alin.2 din Codul de procedură penală, cazuri incidente în speța de față.

Cea de-a doua ordonanță de declinare prin care actele de urmărire penală privind pe cei 7 învinuiți militari din totalul celor 34, în dosarul nr.75/P/1998, a fost emisă la data de 29.04.2008.

În acest context, dosarul nr.75/P/1998, al Secției Parchetelor Militare, s-a reunit în integralitatea lui la nivelul Secției de urmărire penală și

criminalistică sub nr.175/P/2008, în data de 7.05.2008 (număr atribuit încă din data de 12.02.2008).

Prin ordonanța cu nr.175/P/2008 din 26.05.2008, Secția de urmărire penală și criminalistică a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea DIICOT, reținându-se următoarele:

„După înregistrarea cauzei în cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică, procedându-se conform art.210 din Codul de procedură penală la verificarea competenței, s-a constatat că această secție nu este competentă să soluționeze dosarul. Aspectul de nelegalitate mizează greșita investire a Secției de urmărire penală și criminalistică, deoarece competența după materie, raportată la infracțiunile contra siguranței statului pentru care s-a dispus începerea urmăririi penale împotriva unora dintre învinuiți, aparține DIICOT, înființată prin Legea nr.508/2004”.

Prin ordonanța nr.266/P/D/2008 a DIICOT – Structura Centrală, s-a dispus, în temeiul art.249 Cod proc. pen. și art.243 Cod proc. pen. rap. la art.11 pct.1 lit.b și c Cod proc.pen. și art.10 lit.a, b, d și g Cod proc.pen.; art.45 Cod proc.pen. rap. la art.42 Cod proc.pen. rap. la art.29 pct.1 lit.a, b, d Cod proc.pen.; art.228 alin.6 Cod proc.pen. rap. la art.10 lit.g Cod proc.pen., **scoaterea de sub urmărire penală** a numiților DUMITRESCU EMIL, CHIȚAC MIHAI, MATEȘOI ADRIAN, DIAMANDESCU CORNELIU, COSTEA PETRU DAN, ATOMULESEI VASILE, SULTĂNEL GHEORGHE, NĂDEJDE ALEXANDRU, IRINESCU CONSTANTIN, COSTINAȘ BENONI-GHEORGHE, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, MIHĂILĂ GHEORGHE, BONDOR TITU, TEMELESCU VIOREL, CIOCAN NICOLAE, STANCA NICOLAE, MICLĂUȘ NICOLAE, DOROFTEI PETRU, MĂTIEȘ CORNEL, SIMION IORDACHE, DIHORU VALENTIN, BORISLAVSCHI DIMITRIE, LOIȘ DORIN, DRELLA MATEI, KLEIBEL WILHEM, BRAIȚ PETRU, BACS ȘTEFAN, BURLEC PLĂIEȘ CORNEL, NAPĂU ION, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.162 alin.2 din Codul penal și ILIESCU ION, pentru săvârșirea

infracțiunilor prev. de art.162 Cod penal, art.163 Cod penal și art.168¹ Cod penal; **încetarea urmăririi penale** față de numiții MĂGUREANU VIRGIL, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.162 alin 1 din Codul penal și art.165 alin.2 din Codul penal, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale și față de AVRAMESCU OVIDIU, MUNTEAN OCTAVIAN și BÂTLAN DUMITRU, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.162 alin.2 Cod penal, întrucât a intervenit decesul acestora; **neînceperea urmăririi penale** față de făptuitorii ANGHEL NECULAI, STOICA EMIL, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.162 alin.2 din Codul penal, precum și față de toți făptuitorii nominalizați în plângerile și memoriile anexate dosarului de urmărire penală, pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în Titlul I, Partea Specială din Codul penal, menționate în plângerile respective, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale în raport de aceste fapte; **declinarea competenței de soluționare** a cauzei în favoarea Secției de urmărire penală și criminalistică, competentă în ceea ce privește săvârșirea infracțiunilor prev. de art.357, art.358, art.359, art.360 din Codul penal și a altor infracțiuni pentru care Secția Parchetelor Militare a dispus începerea urmăririi penale în datele de 9.06.2005, 12.06.2006, respectiv 28.05.2007.

Trebuie menționat că o parte însemnată a documentelor inserate în cele 250 de volume ale dosarului sunt fotocopii, care nu sunt ștampilate și contrasemnate pentru conformitate cu originalul. De asemenea, volumele sunt opisate fără a se urmări vreun criteriu cronologic, tematic sau de altă natură, existând nu numai introducerea aleatorie a documentelor dar și existența unor documente străine cauzei (a se vedea în acest sens vol.150, care cuprinde dosare de dispariții intervenite ulterior evenimentelor din iunie 1990, dar și un dosar având ca obiect un C.I.N. a cărui cauză a morții sunt traumatisme consecutive unui accident feroviar).

II. SITUAȚIA PROCESUALĂ A PERSOANELOR CERCETATE ÎN DOSARUL CU nr.175/P/2008, AL PICCJ – SECȚIA DE URMĂRIRE PENALĂ ȘI CRIMINALISTICĂ LA MOMENTUL ÎNTOCMIRII PREZENTEI REZOLUȚII.

1. Învinuitul ILIESCU ION

Față de învinuitul ILIESCU ION s-a început urmărirea penală prin rezoluția Secției Parchetelor Militare cu nr.75/P/1998 din data de 9.06.2005, în temeiul art.228 alin.6 Cod proc.pen., pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.356 (propagandă pentru război), art.357 lit.a, b și c (genocid săvârșit prin următoarele modalități alternative: uciderea membrilor colectivității sau grupului; vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a colectivității sau grupului; supunerea colectivității ori grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugerea fizică), art.358 lit.d (tratamente neomenoase prin dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal), art.217 alin.4 (distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare, săvârșite prin incendieri, explozii, ori prin orice alte asemenea mijloace și dacă rezultă pericol public), art.264 (favorizarea infractorului – în cuprinsul rezoluției nu se precizează în ce a constat ajutorul dat și cărui infractor, fără a se preciza de asemenea, ce infracțiuni a săvârșit persoana favorizată), art.26 rap. la art.267 (complicitate la supunerea de rele tratamente), art.26 rap. la art.267¹ (complicitate la tortură – nu este indicată modalitatea sau modalitățile alternative prin care este săvârșită infracțiunea), art.162 (subminarea puterii de stat), art.163 (acte de diversiune), art.168¹ (comunicare de informații false) din Codul penal (vol.16, fila 2).

Cu privire la aceste ultime trei infracțiuni contra siguranței statului, prin ordonanța DIICOT nr.266/D/P/2008 din 10.03.2009, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a numitului ILIESCU ION.

Menționăm că nici în cuprinsul rezoluției, nici în cuprinsul vreunui alt act procesual sau procedural nu sunt menționate în concret, faptele pentru care

este învinuit ILIESCU ION, fiind indicat doar textul legal care încriminează faptele (vol.16, fila 2).

Deși i-a fost adusă la cunoștință învinuirea în data de 24 mai 2006 (la aproape un an de la momentul începerii urmăririi penale), învinuitul ILIESCU ION a fost audiat o singură dată, având însă calitatea de martor, în data de 10 mai 1999 (vol.16, filele 5-17).

Trebuie precizat că la momentul începerii urmăririi penale, respectiv 9.06.2005, își făcuseră deja aplicabilitatea prevederile art.121 și art.122 alin.1 lit.a din Codul penal, în cea ce privește săvârșirea infracțiunilor prev. de art.266 și art.217 alin.4 din Codul penal, aceste fapte fiind prescrise.

2. Învinuitul MĂGUREANU VIRGIL

Față de învinuitul MĂGUREANU VIRGIL

s-a început urmărirea penală prin rezoluția Secției Parchetelor Militare nr.75/P/1998 din 12.06.2006, în temeiul art.228 alin.6 Cod proc.pen. pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.a și b din Codul penal (genocid săvârșit prin următoarele modalități alternative: uciderea membrilor colectivității sau grupului; vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a colectivității sau grupului), art.358 alin.1 și 2 lit.d și alin.3 din Codul penal (supunerea la tratamente neomenoase a răniților ori bolnavilor, a membrilor personalului civil, sanitari sau ai Crucii Roșii, ori al organizațiilor asimilate acesteia, a naufragaților, a prizonierilor de război și în general, a oricărei alte persoane căzute în puterea adversarului ori supunerea acestora la experiențe medicale sau științifice, care nu sunt justificate de un tratament medical, dislocarea sau lipsirea de libertate fără un temei legal; torturarea, mutilarea sau exterminarea celor prevăzuți la alineatul 1, art.359 din Codul penal (distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri), art.360 (distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale), art.362 alin.1 din Codul penal (dispozițiile din partea generală a acestui cod se aplică și vor fi sancționate penal prin legi speciale, afară de cazul când legea dispune altfel), art.165

alin.2 din Codul penal (subminarea economiei naționale) – vol.156, filele 115-116.

Cu privire la această ultimă infracțiune contra siguranței statului, prin ordonanța DIICOT nr.266/D/P/2008 din 10.03.2009, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a numitului MĂGUREANU VIRGIL.

Cu privire la învinuirile aduse de procurorii Secției Parchetelor Militare învinuitului MĂGUREANU VIRGIL, este de observat că, deși s-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracțiuni de o gravitate excepțională, lucru conștientizat de către legiuitor care a stipulat, în raport cu legislația internațională, că răspunderea penală în cazul săvârșirii infracțiunilor contra păcii și omenirii nu se prescrie niciodată, cu toate acestea (caz întâlnit de altfel și în ceea ce îl privește pe învinuitul ILIESCU ION), faptele reținute în sarcina învinuitului sunt descrise sumar sau deloc și sunt presărate cu inexactități. Astfel, deși urmărirea penală s-a început față de MĂGUREANU VIRGIL pentru săvârșirea infracțiunii de: „acțiunea armată care a slăbit puterea de stat”, indicându-se art.362 alin.1, se constată că acest articol are un singur alineat și conține dispoziții finale.

MĂGUREANU VIRGIL a fost audiat în calitate de învinuit în data de 12 iunie 2006.

3. Învinuiții CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE, DUMITRESCU EMIL și BĂTLAN DUMITRU.

Față de învinuiții mai susmenționați, s-a început urmărirea penală prin rezoluția Secției Parchetelor Militare cu nr.75/P/1998, din data de 28.05.2007, în temeiul art.228 alin.6 Cod proc.pen., pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineatul ultim din Codul penal (tratamente neomenoase prin dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal, fapte săvârșite pe timp de război), art.360 din Codul penal (distrugerea, jefuirea sau însușirea unor

valori culturale), art.218 Cod penal (distrugerea calificată) și art.175 Cod penal (omor calificat).

Este de menționat că rezoluția prin care s-a început urmărirea penală este depusă la dosarul cauzei în copie xerox (Vol.41, fila 336), procurorii Secției Parchetelor Militare limitându-se la a indica textele de lege cu care incriminează faptele reținute în sarcina acestora.

Rezoluția deși este în fotocopie, nu este contrasemnată și ștampilată pentru conformitate cu originalul.

De asemenea, se constată că au fost încălcate dispozițiile art.6 alin.2 și 3 din Cod proc.pen., întrucât învinuiților nu le-au fost aduse la cunoștință învinuirile și nu au fost audiați în calitate nou dobândită.

Mai mult numitul BÂTLAN CONSTANTIN a decedat la data de 27.11.2004 și după aproape trei ani după deces s-a dispus începerea urmăririi penale față de acesta.

Prin ordonanța DIICOT nr.266/D/P/2008, s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților CHIȚAC MIHAI și DIAMANDESCU CORNELIU, respectiv încetarea urmăririi penale față de învinuitul BÂTLAN DUMITRU pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.162 alin.2 Cod penal.

Trebuie precizat că în lumina prevederilor Deciziei Curții Constituționale cu nr.665/2007 și a Deciziei nr.407, pronunțate în ședință publică în data de 23 iunie 2008, de către Înalta Curte de Casație și Justiție, începerea urmăririi penale cu privire la învinuiții CHIȚAC MIHAI și STÂNCULESCU VICTOR - ATANASE este neconformă cu reglementările Legii nr.115/1999 privind răspunderea ministerială. Astfel, în cuprinsul deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu ocazia examinării recursului declarat de parchet în dosarul nr.3896/1/2008 privind pe numiții ANDRIȚA GHEORGHE, CHIȚAC MIHAI, CONSTANTIN VASILE și COSTEA DUMITRU, inculpați pentru săvârșirea sub diferite forme de participație a infracțiunilor de omor calificat și deosebit de grav asupra victimelor MOCANU VELICU VALENTIN, DUNCA GHEORGHITĂ, LEPĂDATU

MITRIȚĂ și DRUMEA DRAGOȘ, în noaptea de 13/14 iunie 1990, s-au reținut următoarele:

„ ... Înalta Curte constată că recursul este nefondat pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Este incontestabil că inculpatul CHIȚAC MIHAI are calitatea de fost ministru în sensul dispozițiilor art.6 din Legea nr.115/1999, acestuia fiindu-i aplicabilă procedura specială reglementată în Capitolul III, art.12 și 16 din legea menționată în raport cu decizia nr.665/2007 a Curții Constituționale.

Împrejurarea că Legea răspunderii ministeriale a fost adoptată ulterior săvârșirii faptelor reținute în sarcina inculpatului CHIȚAC MIHAI, nu are relevanță în cauză, atâta timp cât guvernul din care a făcut parte acest inculpat a fost legal constituit, iar în conformitate cu dispozițiile Deciziei nr.665/2007 pronunțată de Curtea Constituțională, prin care s-a constatat neconstituționalitatea prevederilor art.23 alin.2 și 3 din Legea nr.115/1999, republicată, procedura prevăzută în Capitolul III, art.12 și 16 din legea menționată, se aplică și foștilor miniștri, fără nici o distincție.

Înalta Curte constată că este nefondată opinia Ministerului Public potrivit căreia, față de prevederile art.147 alin.4, art.15 alin.2, art.16 alin.2 din Constituție, Decizia nr.665/2007, pronunțată de Curtea Constituțională producând efecte numai pentru viitor nu poate avea incidență în prezenta cauză...

Semnificația dispozițiilor art.147 alin.4 din Constituție nu poate fi decât aceea că aceste decizii nu produc efecte în cauzele în care au fost pronunțate hotărâri judecătorești care au intrat în puterea lucrului judecată...

În consecință, în mod corect s-a apreciat de către instanța de fond că ... se impune restituirea cauzei la procuror ... pentru refacerea urmăririi penale, cu respectarea normelor de procedură prevăzute de Legea răspunderii ministeriale”.

Aceleași raționament prin care a fost definită situația juridică a inculpatului CHIȚAC MIHAI (ministru de interne la data săvârșirii faptelor),

subzistă și în ceea ce-l privește pe învinuitul ATANASIE STĂNCULESCU VICTOR, care la data săvârșirii faptelor în dosarul ce face obiectul prezentei ordonanțe avea calitatea de ministru al apărării naționale.

Menționăm totodată că, în raport cu data în care procurorul Secției Parchetelor Militare a început urmărirea penală în dosarul nr.75/P/1998 față de învinuiții CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, ATANASIE STĂNCULESCU VICTOR, DUMITRESCU EMIL și BĂTLAN DUMITRU, respectiv 28.05.2007, în cauză își produsese deplin efectul dispozițiile art.121 și 122 lit.a Cod penal, în ceea ce privește săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, răspunderea penală pentru aceste fapte fiind prescrisă.

3. Numiții MATEȘOI ADRIAN, COSTEA PETRU DAN, ATOMULESEI VASILE, SULTĂNEL GHEORGHE, NĂDEJDE ALEXANDRU, ILINESCU CONSTANTIN, COSTINAȘ BENONI GHEORGHE, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, MIHAILĂ GHEORGHE, BONDOC TITU, TEMELESCU VIOREL, CIOCAN NICOLAE, STANCA NICOLAE, MICLĂUȘ NICOLAE, MĂTIEȘ CORNEL, SIMION IORDACHE, DIHORU VALENTIN, BORISLAVSCHI DEMITRIE, LOIȘ DORIN, DRELLA MATEI, KLEIBEL WILHEM, BRAIȚ PETRU, BACS ȘTEFAN, BURLEC PLĂIEȘ CORNEL, NAPĂU ION, AVRAMESCU OVIDIU și MUNTEAN OCTAVIAN nu mai au calitatea de învinuiți, întrucât prin ordonanța nr.266/D/P/2008 s-a dispus fie scoaterea, fie încetarea urmării penale.

4. (1) Din actele de la dosar rezultă că în afara persoanelor indicate în plângerile și memoriile depuse, procurorii militari au mai efectuat cercetări și față de numiții FRICIU ZAHARIA, NEGREA MĂRGĂRIT, ALSTANEI ION, CIOCAN CONSTANTIN, POPOVICI GEORGE EUSEBIU, CUREA CONSTANTIN și PUȘCAN PETRE, pentru săvârșirea infr. prev.

de art.2 și 3 din Decretul-Lege nr.88/1990. Astfel, în conformitate cu procesul-verbal nr.157/P/1998 al Parchetului de pe lângă Curtea Militară de Apel, rezultă că s-a dispus începerea urmăririi penale „pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 2 și 3 din Decretul-Lege nr.88/1990 față de FRICIU ZAHARIA și alții” (a se vedea vol.18, fila 76).

Ulterior, cauzele au fost disjuse iar Secția de urmărire penală și criminalistică a dispus soluții de netrimitere în judecată față de aceștia (a se vedea, spre exemplu, rezoluția nr.276/P/1998 a Secției de urmărire penală și criminalistică din 19.06.1998).

De asemenea, în conformitate cu rezoluția nr.4/P/1998 a Parchetului de pe lângă Curtea Militară de Apel, din 23 martie 1998, au fost cercetați în calitate de făptuitori sau învinuiți: „*NAGY GAVRIL FRANCISC ANTON, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, GUȚU NICU, NAPĂU ION, GHERMAN PETRU, VARGA CSABA și ILINESCU CONSTANTIN, sub aspectul săvârșirii unor infracțiuni ce nu au legătură cu producerea prejudiciului mai sus arătat*” (este vorba de prejudiciul cauzat de cei 958 de mineri, cazați la unitățile militare din Măgurele, în perioada 15-18 iunie 1990 și care au părăsit București-ul cu echipamentele militare și cu obiecte de igienă personală aparținând M.Ap.N. - precizarea noastră).

Și față de aceste din urmă persoane dar și în cazul altor persoane menționate în cuprinsul dosarului s-au adoptat soluții succesive de netrimitere în judecată (a se vedea în acest sens ordonanța de scoatere de sub urmărire penală privind pe Gherman Petru).

(2) În ceea ce-l privește pe numitul DUMITRESCU EMIL se constată că prin rezoluția nr.160/P/1997 din 16.09.1998 (Vol.148, fila 128), s-a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.180 Cod penal. Cu toate acestea, prin ordonanța nr.74/P/1998 din 14 octombrie 1999 a Secției Parchetelor Militare, este infirmată rezoluția de neîncepere a urmăririi penale, drept pentru care DUMITRESCU „CICO”

EMIL are în continuare calitatea de făptuitor în raport cu această din urmă faptă. Trebuie subliniat că ordonanța de infirmare este emisă într-un dosar disjuns provenit dintr-un dosar de bază dar infirmă o soluție dispusă nu în dosarul disjuns, ci în dosarul de bază și tocmai soluția prin care a luat naștere dosarul disjuns, chiar dacă se referă doar la anumite puncte din rezoluția amintită.

Acesta are în continuare calitatea de învinuit în raport cu rezoluția din 28.05.2007 cu nr.75/P/2007, a Secției Parchetelor Militare.

Prin ordonanța DIICOT nr.266/D/P/2008 s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală față de DUMITRESCU „CICO” EMIL pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.162 alin.2 Cod penal.

5. De asemenea, în cuprinsul celor 250 de volume, există numeroase petiții, memorii cu privire la evenimentele din 13-15 iunie 1990, care vizează aceleași fapte:

- memoriul Asociației „21 decembrie 1989” din 17.06.2006 (vol.1, filele 14-21) privind pe ION ILIESCU, PETRE ROMAN, VIRGIL MĂGUREANU, GELU VOICAN VOICULESCU, VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, EMIL DUMITRESCU, PETER PETRE, VASILE DOBRINOIU, ADRIAN SÂRBU, PAVEL ABRAHAM, GEORGE SIRETEANU, CORNELIU DIAMANDESCU, MIHAI CHIȚAC, DORU VIOREL URSU, N.S. DUMITRU, NAPĂU ION, CĂMĂRĂȘESCU NICOLAE, CORNELIU ROȘIANU, EMANUEL VALERIU, PAUL ȘOROC, VALERICĂ DABU, VASILE IONEL, CORNEL DINU, MUGUREL FLORESCU, BOGDAN BALTAZAR, IONEL OLTEANU, BOGDAN NICULESCU DUVĂZ, ADRIAN MARIAN CRISTEA, ROMEO CÂMPEANU, BORZO OCTAVIAN, CĂLIN MATEESCU, CAZIMIR IONESCU, BOGDAN PĂTRAȘCU, COSTEA PETRE, DEMITRIE BORISLAVSCHI ;

- memoriul numitei BURSUCESCU CRISTINA GABRIELA îndreptată împotriva numiților STOICA VALERIU, DEJEU GAVRIL, DUDU IONESCU CONSTANTIN, COCHINESCU NICOLAE, CRISTE MIRCEA, ZĂRIE ION MIRCEA, JOARZĂ SAMOILĂ, POPOV MIHAI, OANCEA GHEORGHE, CINTEZĂ ALEXANDRU, SURDESCU GHEORGHE, VOINEA DAN, (vol.42, fila 35-40);

- memoriul Ligii Apărării Drepturilor Omului (LADO) împotriva numiților TRAIAN IORDACHE, CONSTANTIN TINCA, ION PUGNA, PAVEL GAGIU, LUDOVIC SZIPOS, mineri din minele Petrița, Coroești și Vulcan (vol.50, fila 43).

III. PROBELE ADMINISTRATE ÎN CAUZĂ

În vederea elucidării evenimentelor din 13-15 iunie 1990, a identificării acțiunilor premergătoare acestor evenimente, cât și a consecințelor produse, precum și a stabilirii persoanelor vinovate, procurorii din cadrul Secției Parchetelor Militare au administrat probele conform anexei aflate la dosarul 175/P/2008 vol. 2, filele 179 și urm.

IV. EVENIMENTELE DIN 13-15 IUNIE DIN BUCUREȘTI, CONTEXTUL DECLANȘĂRII ACESTORA ȘI CONSECINȚELE ÎN PLAN JURIDIC.

În urma examinării probelor administrate în cuprinsul celor 250 de dosare și a celor 12 anexe, au rezultat următoarele:

1. Contextul producerii evenimentelor din 13-15 iunie 1990.

După căderea regimului totalitar, în decembrie 1989, regimul de guvernământ în fapt, s-a legitimat prin Decretul-Lege nr.2 din 27 decembrie 1989.

Prin acest act normativ s-a dat o organizare tranzitorie structurilor de putere din România, înființându-se în acest sens C.F.S.N. Ulterior, în ianuarie 1990, reprezentanții C.F.S.N. au anunțat că Frontul Salvării Naționale se va prezenta la alegerile parlamentare, ca partid politic, pentru viitorul parlament. Acest anunț a declanșat un val de proteste în rândul societății civile și al partidelor istorice.

Primul miting de protest important a avut loc în data de 12 ianuarie 1990, în Piața Victoriei, în fața sediului Guvernului. Un al doilea miting a avut loc în data de 24.01.1990, în fața clădirii fostului C.C. al P.C.R.

În data de 28.01.1990, partidele istorice au organizat un miting, de data aceasta autorizat, iar în jurul orelor 18⁰⁰ au apărut muncitori din diverse zone industriale ale țării, care au manifestat în sprijinul conducerii de atunci a țării.

În 29.01.1990, a avut loc o contramanifestație organizată de F.S.N., tot în fața Palatului Victoria, ocazie cu care și-au făcut apariția pentru prima dată în București, minerii veniți din bazinele carbonifere Valea Jiului, Maramureș, Deva, etc. Cu acest prilej a fost vandalizat sediul PNL.

A doua venire a minerilor în București a avut loc în data de 19.02.1990, la o zi după mitingul anti-Iliescu din 18.02.1990, când grupuri de manifestanți au pătruns în sediul Guvernului din Piața Victoriei.

În data de 22.04.1990, cu ocazia unui nou miting organizat de liderii partidelor politice istorice și ai asociațiilor civice, legat de comemorarea a patru luni de la Revoluția din Decembrie 1989, unul dintre manifestanți a fost lovit de la un balcon, în zona capului, fapt ce a declanșat furia protestatarilor, care au ocupat Piața Universității.

Momentul a coincis cu declanșarea fenomenului Piața Universității care a durat până la 20 mai 1990, când s-au încheiat alegerile parlamentare și prezidențiale. Piața Universității a rămas blocată însă din 22 martie 1990 până în dimineața zilei de 13 iunie 1990. În acest interval au existat numeroase încercări ale forțelor de ordine de degajare a zonei.

În data de 24.04.1990, s-a deschis balconul Universității.

*

* *

Revendicările partidelor politice și ale societății civile vizau respectarea Punctului 8 din cadrul Proclamației de la Timișoara (interzicerea accesului foștilor membri ai P.C.R. în structurile de stat), alegeri libere, separația puterilor în stat, reprezentativitate în organismele provizorii de conducere a statului. În perioada menționată s-au formulat și solicitări, precum introducerea pedepsei cu moartea. De cealaltă parte, susținătorii F.S.N. au manifestat lansând lozinci precum „Noi nu ne vindem țara”, „Noi muncim nu gândim”.

*

* *

Fenomenul Piața Universității a constat în participarea unor personalități culturale și politice care au luat cuvântul în perioada amintită de la balconul Universității. De aici s-au lansat imnuri, s-au citit eseuri, au avut loc transmisii radio în direct la Europa Liberă.

În acest context s-a dezvoltat o stare conflictuală între F.S.N. și susținătorii acestuia pe de o parte, partidele istorice, membrii unor asociații civice și ligii studențești, pe de altă parte.

S-a creat un cumul de factori care a dus la această stare, printre care.

- Un sentiment general de frustrare instaurat în rândul manifestanților, care considerau că Revoluția din Decembrie 1989 a fost confiscată de persoane din eșaloanele II și III ale fostului P.C.R.;

- Teama acestora că rezultatele viitoarelor alegeri legislative vor fi falsificate;

- Nemulțumirea că televiziunea publică nu reflectă corect realitatea socio-politică și că este aservită puterii;

- Lipsa de reprezentare în prima fază a partidelor istorice și a membrilor societății civile în organismele provizorii, legislative și executive (ulterior s-a înființat C.P.U.N.);

- Necesitatea, eludată de organele puterii în opinia manifestanților, de a face demersuri în vederea identificării autorilor crimelor din Decembrie 1989;

În ceea ce-i privește pe susținătorii și simpatizanții F.S.N., existau temeri cu privire la faptul că membrii partidelor istorice încercau să preia controlul economic al societății românești.

*

* *

Fenomenul Piața Universității s-a caracterizat prin participarea unui număr mare de oameni care manifestau non-violent. Unul dintre martori descrie acest fenomen astfel:

„ Nu au existat practic, niște lideri desemnați pentru coordonarea activităților din piață, însă în mod frecvent vorbeau de la balconul Universității, ... Aceștia veneau zilnic, iar numărul lor în timpul zilei era de câteva mii, pentru ca după orele 17⁰⁰, când oamenii veneau de la serviciu, numărul participanților să fie impresionant, în unele zile fiind de zeci de mii ”

*

* *

În urma alegerilor din 20 mai 1990, F.S.N. a câștigat peste 66% din voturile exprimate la Camera Deputaților și peste 76% din voturi la Senat, iar ION ILIESCU aproximativ 85% din voturile exprimate, moment în care majoritatea organizațiilor civice și studentești s-au retras din piață. Aceasta a rămas însă ocupată de un grup restrâns de aproximativ 260 de persoane, care locuiau în corturi instalate pe gazonul din fața Teatrului Național și care ziua

blocau circulația rutieră și pietonală. Dintre acești manifestanți un număr de 118 au declarat greva foamei. Totodată, în piață au început să-și facă apariția vânzători ambulanți, cerșetori, fapt ce a produs o perturbare a instituțiilor și a persoanelor care se aflau în vecinătatea pieței.

Degradarea fenomenului este descrisă de către un martor astfel:

„La începutul fenomenului am constatat că manifestanții erau de factură socială bună, printre aceștia fiind cunoscuți oameni de cultură și actori, care vorbeau din balconul Facultății de Geografie, iar spre finalul fenomenului, după alegerile din 20 mai 1990, participanții se împuținaseră, iar calitatea acestora era deja îndoielnică. Începuseră să arunce petarde și să utilizeze tot felul de provocări”.

În data de 11.06.1990, un grup de manifestanți a solicitat o întâlnire cu reprezentanții Guvernului, cu revendicarea de înființare a unei televiziuni independente „SOTI”.

2. 11- 12 Iunie 1990.

Întrucât, noul Parlament urma să se întrunească pentru prima dată în data de 18.06.1990, conducerea statului a hotărât să degajeze Piața Universității. În acest sens, în zilele de 11 și 12 iunie 1990, au avut loc mai multe întruniri ale conducerii, dintre care mai importante sunt o ședință de Guvern și două întruniri ale membrilor C.F.S.N.

Din declarațiile învinuitului CHIȚAC MIHAI – vol.161, filele 71-85, rezultă că la sediul Guvernului, în data de 11 iunie 1990, orele 16⁰⁰, a avut loc o ședință condusă de către ION ILIESCU și premierul interimar, PETRE ROMAN, la care au participat vicepremierul, GELU VOICAN VOICULESCU, ministrul de interne, grl. CHIȚAC MIHAI, șeful Inspectoratului General al Poliției, grl. DIAMANDESCU CORNELIU, ministrul apărării, grl. VICTOR ATANASIE STĂNCULESCU, șeful Marelui Stan Major, grl. VASILE IONEL, șeful S.R.I. VIRGIL MĂGUREANU,

primarul general al Capitalei, DAN PREDESCU, procurorul general, GHEORGHE ROBU, prim vicepreședintele F.S.N., NICOLE S. DUMITRU și alții. Ședința a avut ca obiect întocmirea unui plan de acțiune în vederea eliberării Pieței Universității.

Tot în acest scop a avut loc o ședință și la sediul C.F.S.N. Astfel un martor precizează:

„Știu că în acest sens s-a mai discutat înainte de 12 iunie 1990 la sediul C.F.S.N. de pe str. Varșoviei, unde fusesem convocat de BOGDAN PĂTRAȘCU, secretar C.F.S.N. și unde s-a discutat despre folosirea forței și mobilizarea celor din F.S.N. și simpatizanți, specificându-se că mobilizarea se va face de organizațiile de sector, syndicate și primari de sectoare. La această ședință rețin că cel care s-a opus angrenării unor grupuri de muncitori în degajarea Pieței Universității a fost BOGDAN NICULESCU DUVĂZ. La ședință au participat ALEXANDRU SASU, BOGDAN PĂTRAȘCU, BOGDAN NICULESCU DUVĂZ, FLORICA DUMITRESCU, NICOLE DIDE, ADRIAN SÂRBU, DAN IOSIF, RADU SILAGY, MIHAI VOICU și alții” (vol.18, filele 17-26). În același sens, sunt și declarațiile altui martor.

În ceea ce privește ședința de la Palatul Scroviștea, un alt martor declară:

„În data de 11.06.1990, am fost solicitat de către conducerea statului să particip la o ședință la Scroviștea. Am ajuns mai târziu și am constatat că era o vânzoleală printre participanți. Aici, mi-aduc aminte, au mai participat ION ILIESCU, PETRE ROMAN, DAN IOSIF, N.S. DUMITRU, VASILE VĂCAR, DAN MARȚIAN și mulți alții. Ajungând mai târziu, am tras concluzia că toți aceștia discutau despre o posibilă intervenție în forță pentru degajarea Pieței Universității. Am auzit că N.S. DUMITRU ar fi fost cu ideea de a aduce niște muncitori care să facă curățenie în piață. Când a auzit acestea am reacționat, spunând că nu sunt sănătoși la cap dacă face acest lucru ... ION ILIESCU a avut ideea de a supune la vot în mod democratic, intervenția în forță asupra manifestațiilor”.

Declarațiile celor doi sunt confirmate de către un alt martor.

Alți martori nu confirmă însă existența acestora din urmă două ședințe.

*

* *

În urma acestor întâlniri succesive, cel însărcinat cu degajarea pieței a fost generalul CHIȚAC MIHAI, care a și întocmit un plan de acțiune în vederea eliberării Pieței Universității, prilej cu care urmau să mai participe atât efective ale Ministerului de Interne, cât și ale Ministerului Apărării, ale S.R.I. și ale Ministerului Sănătății, dar și muncitori de la platformele industriale din jurul București-ului, sarcina de a-i aduce revenindu-i vicepremierului C.F.S.N., NICOLAE S. DUMITRU.

În data de 12 iunie 1990, în jurul orelor 12⁰⁰, MIHAI CHIȚAC i-a prezentat premierului interimar PETRE ROMAN, planul de acțiune, care a fost aprobat de către premier (a se vedea, vol.161, filele 75-79).

Din raportul sinteză privind acțiunile Ministerului de Interne pe timpul desfășurării evenimentelor din 13-15 Iunie 1990, cu nr.2448 din 23.06.1990 (vol.17, filele 2-69), dar și din sinteza acțiunilor întreprinse de unitățile M.Ap.N. în zilele de 13-14.06.1990 (vol.147, filele 37-41), cu prilejul acțiunii au fost desfășurate următoarele efective:

- 1400 militari din Ministerul de Interne (650 de cadre de poliție, 500 de militari în termen, 250 de elevi), precum și trei mașini de pompieri;
- efective din Serviciul Român de Informații;
- 80 de militari din Batalionul de Poliție Militară al M.Ap.N.;
- 10 autosanitare cu personalul medical de la Ministerul Sănătății;

La acțiune urmau să mai participe 2 - 3.000 de muncitori.

În seara zilei de 12.06.1990, pe postul național de televiziune, a fost difuzat un comunicat din partea Procuraturii Generale prin care se cerea Guvernului să ia măsuri pentru redarea în circulație a Pieței Universității.

Între orele 22⁰⁰-24⁰⁰, la sediul Poliției Capitalei s-a efectuat instruirea comandanților forțelor participante.

3. 13 Iunie 1990

La data de 13.06.1990, conform planului menționat, la ora 04⁰⁰, s-a realizat blocarea pieței cu 21 autovehicule grele și cordoane din cadre de poliție.

Concomitent, două detașamente formate din 300 de militari și 100 de subofițeri de poliție au ridicat baricadele și materialele care blocau carosabilul. Protecția lucrărilor de degajare și deratizare a zonei a fost asigurată și cu militari în termen și elevi de la Școala Militară Superioară de Ofițeri a Ministerului de Interne.

La orele 7⁰⁰ dimineața, au fost reținute 263 de persoane, care au fost conduse inițial în arestul Brigăzii de Poliție Transporturi București, iar ulterior la U.M.0575 Măgurele. Persoanele reținute au fost eliberate cu acordul procurorului general, în jurul orelor 17³⁰-18³⁰.

La orele 9⁰⁰, piața a fost redată circulației. Începând cu orele 11⁰⁰, în Piața Universității au apărut grupuri de turbulenți care au început să arunce cu obiecte contondente în barajele de militar. Totodată a fost incendiată o autodubă a poliției.

Ulterior, în piață și-au făcut apariția și câteva sute de muncitori de la I.M.G.B., care își exprimau sprijinul pentru puterea rezultată în urma alegerilor din 20.05.1990. În jurul orelor 13⁰⁰, pe străzile Edgar Quinett și Biserica Enei, au început să se formeze grupuri masive de civili, care acționând cu deosebită agresivitate, au forțat cordoanele de poliție și au aruncat în aceștia cu obiecte contondente, incendiind autovehiculele din barajele de blocare. Militarii, copleșiți numeric, au început să se retragă. În jurul orelor 14⁰⁰, în jurul străzii Biserica Enei au apărut două autospeciale pentru stingerea autovehiculelor incendiate, cele două mașini de pompieri au fost la rândul lor atacate. În jurul orelor 16³⁰ au fost incendiate alte două autobuze în fața Muzeului de Istorie și în Piața Universității. Echipetele de

pompieri nu au reușit din cauza manifestațiilor să stingă incendiile. În jurul orelor 17⁰⁰, echipele de polițiști și de militari din zona Universității s-au retras, fiind copleșiți numeric.

După ce au „recucerit Piața Universității” grupurile de manifestații s-au regrupat, deplasându-se în direcțiile Televiziunii Române, sediul Poliției Capitalei, sediul S.R.I. și sediul Ministerului de Interne.

În jurul orelor 17⁰⁰, dinspre Piața Universității a sosit în fața poliției Capitalei un grup de aproximativ 150 de persoane care strigau sloganuri gen, „vrem arestații”, „Asasinii”.

În jurul orelor 18⁰⁰, în fața sediului, a apărut un nou grup compact, moment în care manifestații au atacat violent clădirea cu obiecte incendiare și contondente și au forțat porțile cu ajutorul unor vehicule. Un grup de civili a reușit să pătrundă în sediu, unde a devastat și incendiat Birourile de Cercetări Penale, Judiciar, Evidența Populației, de Criminalistică, precum și centrala telefonică și dispeceratul. Cu acest prilej au fost sustrate 112 arme și 340 de cartușe, uniforme de poliție și documente de uz intern. Din arestul instituției au fost eliberați 84 de deținuți de drept comun.

Începând cu orele 18⁰⁰, un alt grup de manifestații a atacat sediul S.R.I., unde au pătruns și distrus prin incendiere parterul clădirii și tunelul de transmisiuni. De asemenea, au dispărut documente a căror natură nu a putut fi stabilită ulterior.

În jurul orelor 18³⁰, agresorii s-au concentrat și asupra sediului Ministerului de Interne, unde au încercat să pătrundă fără succes, însă, aceștia au reușit să incendieze Biroul de informații și Studioul cinematografic, situate la parterul clădirii.

În sediul Ministerului de Interne se aflau un număr de 58 de cadre militare, iar în jurul orelor 17⁰⁰, batalionul de jandarmi din Ploiești a venit în sprijinul acestora și a pătruns în sediul ministerului.

Din raportul – sinteză al Ministerului Apărării Naționale (vol.147, filele 7-8) rezultă că la acel moment, sediul ministerului era înconjurat de

aproximativ 4-5000 de manifestați. Întrucât aceștia încercau să pătrundă prin porțile nr.2 și 3 în sediul ministerului, cu aprobarea generalului ANDRIȚA GHEORGHE și a generalului CHIȚAC MIHAI, s-a executat foc cu armamentul și muniția de război, în plafoanele holurilor de la posturile susmenționate, pentru a împrăști manifestații.

În aceste condiții, în jurul orelor 18³⁰, la o distanță de aproximativ 22 de metri de ușa postului 3, a fost împușcată victima MOCANU VELICU VALENTIN, magaziner la I.O.R., care a decedat.

În aceleași împrejurări, în jurul orelor 19⁰⁰, la circa nouă metri de unde a căzut prima victimă, a fost împușcat mortal și LEPĂDATU MITRIȚĂ.

Cu același prilej, partea vătămată SPĂNU ION a suferit, în jurul orelor 23¹⁵, o plagă împușcată în zona cotului, conform Foi de observație clinică nr.8932 din 13.06.1990 a Spitalului de Urgență București - Floreasca (vol.136, fila 131).

Din conținutul concluziilor Comisiei de Avizare și Control rezultă că victima a fost lovită de un proiectil prin ricoșeu.

În urma acțiunilor desfășurate, în jurul orelor 24⁰⁰, atât cadre ale Ministerului de Interne, cât și cadre ale M.Ap.N., au reușit să depresureze sediul Ministerului de Interne.

Este de precizat că, cu ocazia depresurării sediului Ministerului de Interne, trupele M.Ap.N. nu au făcut uz de armele de foc.

Trebuie menționat că, încă de la orele 19³⁰, o formațiune de 10 tab-uri ale M.Ap.N. au încercat să asigure protecție sediului Ministerului de Interne, fără nici un efect însă. De asemenea, în jurul orelor 23⁰⁰, un elicopter al M.Ap.N. a încercat împrăștierea manifestațiilor prin degajarea de substanțe lacrimogene. Ulterior împrăștierii manifestațiilor, din zona sediului Ministerului de Interne, sediu care a fost despresurat complet în jurul orelor 1⁰⁰, manifestații s-au repleat în spațiul delimitat de magazinele „Delta Dunării” și „Romarta” și au construit baricade din tomberoane și alte obiecte. În momentul în care s-a acționat în vederea împrăștierii acestora,

manifestanții au început să arunce cu sticle incendiare asupra tancurilor, detașamentului de parașutiști (U.M. 01847 Buzău). În aceste condiții s-a executat un prim foc în plan vertical, prilej cu care a fost împușcată în piciorul stâng partea vătămată PÂRVULESCU DAN GABRIEL, prin ricoșeu.

Ulterior, cu ocazia spargerii barajului creat de manifestanți, a fost împușcată mortal, victima DRUMEA DRAGOȘ. Tot în aceleași împrejurări, în jurul orelor 1³⁰, a fost împușcată mortal și victima DUNCĂ GHEORGHITĂ, urmare a unei plăgi împușcate în zona abdominală.

De asemenea, au mai suferit plăgi împușcate părțile vătămate, PRODANZUC GABRIEL MIRCEA, IANCU CĂTĂLIN și HERLO IOAN (vol.134, fila 2).

Acțiunea de depresurare a grupurilor de turbulenți din zona centrală a capitalei, s-a încheiat în dimineața zile de 14.06.1990, în jurul orelor 5³⁰, după care unitățile M.Ap.N. au fost retrase în cazărmi.

Concomitent cu acțiunile de la Ministerul de Interne, în jurul orelor 17³⁰, la sediul Televiziunii Române, au început să se adune grupuri de manifestanți, care în jurul orelor 19³⁰ au ajuns la aproximativ 1000 de persoane. Aceștia au început să escaladeze gardurile televiziunii și să forțeze intrarea în sediu, care la acel moment era apărat de către 14 tab-uri și 30 de militari aparținând M.Ap.N., precum și 62 de cadre ale Ministerului de Interne din cadrul unității de pază și ordine, în sprijinul cărora au venit ulterior un număr de 156 de militari ai M.Ap.N. și un detașament aparținând U.M. 01908 al M.Ap.N., compus din 13 militari. Toate aceste forțe au fost trecut în subordinea unui ofițer al Ministerului de Interne, iar în jurul orelor 19, forțele de ordine fuseseră deja înconjurate de manifestanți care reușiseră să pătrundă în blocul turn al Televiziunii Române. La 19³⁰, în sprijinul acestora a sosit un detașament de parașutiști, iar în jurul orelor 20⁰⁰ – 20¹⁵, a sosit de asemenea, un număr de 646 de militari ai M.Ap.N.

Grupurile de manifestații au fost respinse de două ori, iar în jurul orelor 23⁰⁰, au sosit un număr de 118 militari parașutiști, la 23³⁰ au sosit de asemenea, un număr de 360 de militari cu 13 tab-uri.

Demonstrații au fost evacuați complet și împinși către Piața Aviatorilor și Calea Floreasca în jurul orelor 1⁰⁵, când sediul și curtea Televiziunii Române erau complet libere. Deși au fost atacați cu obiecte contondente și sticle incendiare, trupele de ordine nu au făcut uz de arme de foc (vol.147, filele 4-5).

Din raportul nr.2448 din 23.06.1990, al Ministerului de Interne (vol.17, fila 62), rezultă că incidentele din după-amiaza zilei de 13 și dimineața zilei de 14 iunie 1990, s-au soldat în rândul forțelor de ordine cu rănirea a 79 de persoane.

4. 14 Iunie 1990

În seara zilei de 13 iunie 1990, în jurul orelor 20⁰⁰, în timp ce manifestații asediau sediul Televiziunii Române, conducerea instituției a decis întreruperea emisiunii pentru o oră, în intervalul 20¹⁵-21¹⁵, fapt ce a creat o stare de neliniște în rândul locuitorilor din întreaga țară.

De asemenea, în aceeași seară, la orele 19³⁵ și 21⁰⁰, Președintele României, ILIESCU ION, a transmis două comunicate, urmate în jurul orelor 23⁰⁸, de un comunicat al Guvernului, care solicita sprijinul populației pentru restabilirea ordinii și liniștii în capitală.

În jurul orelor 3⁴⁵, din data de 14.06.1990, în Gara de Nord a sosit primul tren cu mineri, ultima garnitură dintr-un total de 11, sosind la orele 19⁰⁸.

Din declarațiile martorului ROMAN PETRE rezultă că în acele împrejurări, în capitală, au sosit aproximativ 10.000 de mineri (vol.29, fila 243).

Grupurile de mineri au venit din zonele carbonifere din Valea Jiului, Comănești, Motru, Câmpulung, Cavnic, etc. Alături de aceștia au sosit de

asemenea, muncitori din Braşov şi din alte judeţe, mobilizaţi ca, de altfel, şi minerii, de organizaţii teritoriale ale F.S.N.-ului.

Cu ocazia sosirii în Bucureşti minerii au fost organizaţi şi împărţiţi în grupe conduse de liderii sindicali între care MIRON COSMA, ILINESCU CONSTANTIN, VARGA CSABA.

Minerii au fost conduşi iniţial, în Piaţa Victoriei unde în jurul orelor 6³⁰, învinuitul ILIESCU ION le-a ţinut un discurs îndemnându-i să conlucreze cu forţele de ordine şi să restabilească starea de normalitate în Piaţa Universităţii şi în celelalte zone în care au fost incidente .

La momentul sosirii în Bucureşti minerii au fost preluaţi de forţele de ordine ale Ministerului de Interne împreună cu care au făcut echipe mixte şi au început „perierea” zonelor fierbinţi ale capitalei, pentru a identifica manifestaţii din dimineaţa zilei de 13.06.1990, care fuseseră ridicaţi şi ulterior eliberaţi în aceeaşi zi, precum şi a manifestaţiilor din după-amiaza zilei de 13 şi dimineaţa zilei de 14.06.1990.

Cu acest prilej, au avut loc acţiuni de o cruzime ieşită din comun, fiind brutalizaţi nu numai manifestaţii din ziua precedentă, dar şi locuitori ai capitalei, care nu aveau nici o legătură cu acţiunile de protest.

În acest context, au fost ridicate 1021 de persoane, în urma cercetărilor efectuate de procuratură 182 dintre aceştia au fost arestate preventiv, 88 au fost sancţionate contravenţional, 36 de minori au fost internaţi în centrul de primire, 27 au fost încredinţaţi familiilor, iar 706 persoane au fost puse în libertate după verificări.

Este de precizat că acţiunile minerilor din datele de 14 şi 15.06.1990, care s-au desfăşurat în deplină cooperare cu forţele de ordine ale statului, grupurile de mineri fiind coordonate de către persoane civile care acţionau în numele şi cu acordul conducerii de stat, au avut drept consecinţă nu numai vătămarea persoanelor ridicate în vederea efectuării de verificări, dar şi o multitudine de distrugerii produse la sediile Universităţii Bucureşti, Institutului

de Arhitectură, la sediile mai multor formațiuni politice și asociații civice, dar și la locuințele unor membrii marcanți ai partidelor politice „istorice”.

Cu ocazia cercetărilor, procurorii militari nu au reușit identificarea persoanelor îmbrăcate în civil care au acționat împreună cu minerii, iar victimele audiate au delimitat categoria minerilor de cea a celorlalți co-agresori, caracterizându-i pe primii ca fiind „mineri murdari”, spre deosebire de ceilalți, ca fiind „mineri curăți”.

5. 15 Iunie 1990

În seara zilei de 14 iunie 1990, minerii au fost cazați la Regimentul I Mecanizat și Regimentele II Mecanizat.

O parte dintre aceștia au dormit însă în Sala Polivalentă și în alte sedii ale unor instituții publice.

În data de 15 iunie 1990, minerii au fost „convocați” la Palatul Expozițional din București, unde Președintele ION ILIESCU le-a adresat mulțumiri. Acest episod s-a petrecut în jurul orelor 13⁰⁰.

Motivația aducerii minerilor la Palatul Expozițional se regăsește în declarațiile unor martori.

Astfel, un martor precizează:

„Am ajuns la Guvern și m-am dus direct în biroul Președintelui pe care l-am găsit foarte abătut, negru era, și într-o discuție tensionată cu Primul Ministru Petre Roman. Afară minerii, și în scurt timp poate și cei pe care eu i-am dirijat spre piață, scandau din ce în ce mai violent mai multe lozinci, dar în principal numele lui Iliescu. Iliescu l-a rugat pe Petre Roman să iasă și să-i liniștească, și să-i dirijeze la Expoziție și Polivalentă de unde urmau să fie recuperați cu niște autobuze și duși la gară.

Petre Roman a refuzat să le vorbească, spunând: „Eu nu ies ... ce să le spun ... să mă huiduie și pe mine?” și a părăsit biroul. Atunci Iliescu a spus: „... hai cu mine!” Mi-am dat seama că făceam ceva împotriva inimii mele și că era o greșeală faptul că Petre Roman refuzase și se eschivase în fața lui

Iliescu tocmai pentru ca să nu se expună ... Am ieșit pe balconul de la Guvern, care era în fața biroului lui Iliescu și Președintele a încercat un discurs al cărui scop era evident să-i liniștească și să-i îndrepte spre cele două puncte de adunare pentru reînțoarcere ... Îl huiduiau chiar și pe președinte, de câte ori încerca să le spună că trebuie făcut apel la înțelegere, calm. și că problemele de apărare ale instituțiilor statului le rezolvă tot instituțiile statului. Minerii huiduiau și nu se linișteau decât când Președintele le mulțumea ...”.

După încheierea discursului minerii au fost îmbarcați în autobuze și conduși în gările Basarab și Gara de Nord, de unde au plecat spre locurile lor de muncă.

Cu toate acestea un număr de 958 de mineri au fost cazați în continuare, până în data de 18 iunie 1990, la o unitate militară din Măgurele, ca o măsură de precauție a autorităților în cazul în care manifestațiile de stradă ar fi început din nou. În data de 18.06.1990, ultimii mineri au părăsit București-ul, luând cu ei și obiectele de igienă personală și vestimentația militară date de unitatea de jandarmi.

Din comunicatul Ministerului Sănătății din 15 iunie 1990, rezultă că în urma evenimentelor din 13, 14 și până în 15 iunie 1990, ora 6⁰⁰, se înregistraseră 467 de prezentări de cazuri, 112 internări și 5 decese. Dintre aceștia existau și militari răniți, astfel până la data de 14 iunie 1990, ora 18⁰⁰, dintr-un total de 70 de internări, 14 priveau militari.

Din cele cinci morți violente înregistrate, una nu a avut legătură cu evenimentele respective (victimă VASILE IONIȚĂ). O altă persoană ,SUCIU ION, a decedat în urma unei stări patologice preexistente (infarct miocardic).

V. PERSOANELE REȚINUTE LA UM 0828

- Școala de ofițeri a Ministerului de Interne de la Băneasa

În data de 14.06.1990, prin Ordinul nr.48 (vol.126, fila 11), transmis telefonic, al Ministrului de Interne, învinuitul DOBRINOIU VASILE, comandantul Școlii de Ofițeri, a fost însărcinat cu asigurarea cazării și a pazei unui număr de 425 de persoane, dintre cele aduse de către mineri și lucrătorii Ministerului de Interne și care manifestaseră în după-amiaza zilei de 13 și în dimineața zilei de 14 în Capitală.

Din declarațiile unui martor manifestanții au fost cazați în garajul central al Școlii de Ofițeri până în data de 15 iunie 1990. Printr-un ordin al noului Ministru de Interne, DORU VIOREL URSU, s-a prelungit perioada de detenție a acestora cu încă 24 de ore.

Din declarațiile părților vătămate, manifestanții din acea perioadă reținuți pentru o perioadă de aproximativ trei zile în incinta Școlii de Ofițeri, reiese că acestora li s-a acordat asistență medicală și au fost exercitate violențe de intensitate redusă asupra acestora, fapt confirmat și de ancheta Comisiei Parlamentare privind evenimentele din 13 – 15 iunie 1990. Ulterior acestei perioade de reținere, o parte dintre manifestanți au fost eliberați, iar o altă parte au fost transferați la secțiile de poliție, întrucât în urma cercetărilor s-a reținut în sarcina acestora săvârșirea unei infracțiuni privind tulburarea ordinii și liniștii publice și distrugere, prev. de art.321 și art.217 Cod penal.

VI. Persoanele reținute la U.M. 0575 București – Măgurele

În intervalul 14-15 iunie 1990, la unitatea de jandarmi mai sus menționată, au fost aduși un număr de 574 de manifestanți.

Din declarațiile învinuitului PETER PETRE (vol.94, fila 2), comandantul unității din acel moment reiese că acesta, în data de 14 iunie 1990, a primit de la șefii direcți, col. CEARAPIN și BUNOAICA, dar și de la grl. PENCIUC DUMITRU, Prim Adjunctul Ministrului de Interne din acel moment, ordin verbal pentru a asigura paza și cazarea manifestanților. Spre deosebire de situația de la Școala de Ofițeri Băneasa, la Unitatea de Jandarmi

Măgurele s-au exercitat violențe excesive asupra manifestanților, atât de către lucrătorii de poliție și de către mineri cu ocazia transportării acestora, cât și ulterior, de militarii în termen, însărcinați cu paza manifestanților. Violențele și agresiunile au fost de la cele psihice până la cele fizice, inclusiv de natură sexuală (a se vedea în acest sens declarația părților vătămate VASILE ELENA - vol.92, fila 142, MOCANU ION – vol.94, fila 164 și ULEI MARIAN – vol.93, filele 221-222).

De asemenea, din declarațiile martorilor rezultă că manifestanții au fost cazați în condiții improprii într-u garaj, li s-au acordat cu întârziere și empiric, asistență medicală, au fost deposedați de bunuri, prin violență, în perioada în care au fost reținuți la unitatea de jandarmi.

Începând cu data de 17 iunie 1990, pe măsură ce li se luau declarații de către organele procuraturii și ale poliției, o parte dintre manifestanți au fost eliberați, iar altă parte transferată la secțiile de poliție de pe raza Capitalei.

*

* *

Trebuie menționat că, atât manifestanții care au fost transportați la Unitatea de Jandarmi Măgurele, cât și cei care au fost transferați la Școala de Ofițeri Băneasa, au fost brutalizați cu ocazia depistării acestora, fie în stradă, fie în sediile instituțiilor în care pătrunseseră, fiind de altfel ținuti sub pază pentru perioade de timp, fie în subsolul Televiziunii Române, fie în sediul Guvernului sau al Ministerului de Interne.

Acțiunile minerilor nu au avut nici o justificare legală sau morală, iar modul de desfășurare a fost discreționar și represiv. Cu acel prilej au fost ridicați și brutalizați minori (a se vedea declarațiile părții vătămate ZORILĂ CLUDIU DANIEL de **13 ani** – vol.93, fila 168), vârstnici (declarația părții vătămate ZORILĂ ANGHEL (vol.93, fila 146) și chiar nevătători (a se vedea declarația părții vătămate ZBÂRCICĂ GABRIEL (vol.120, filele 127-128).

*

* *

În urma cercetărilor efectuate pe parcursul celor aproape 19 ani, de parchetele civile și ulterior, de cele militare, cercetări care se regăsesc în cuprinsul dosarului nr.175/P/1998, nu s-a putut stabili identitatea minerilor agresori, gradul de implicare în acțiunile acestora al forțelor de ordine și al membrilor sau simpatizanților F.S.N., rolul și gradul de participare în acțiunile îndreptate în perioada 14-15 iunie 1990 împotriva locuitorilor Capitalei.

*

* *

Din actele de la dosar nu rezultă că în timpul prezenței în București a minerilor și ca o consecință a acțiunilor acestora, ar fi rezultat persoane decedate, aspect ce va fi detaliat în capitolul următor.

VII. ANALIZA INFRAȚIUNILOR REȚINUTE ÎN SARCINA INVINUȚILOR ILIESCU ION, MĂGUREANU VIRGIL, CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, ATANASIE STĂNCULESCU VICTOR, DUMITRESCU EMIL și BĂTLAN DUMITRU

1. Infrațiunile reținute în sarcina învinuitului ILIESCU ION.

În cauză urmează a se dispune:

a) scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului ILIESCU ION sub aspectul săvârșirii infrațiunilor prev. de art.357 lit.a și art.362 Cod penal, întrucât *faptele nu există*;

b) scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului ILIESCU ION sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.356 Cod penal, art.357 lit.b și c Cod penal, art.358 lit.d Cod penal, întrucât *lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii;*

c) scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului ILIESCU ION sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.26 rap. la art.267¹ Cod penal, întrucât *fapta nu era prevăzută de legea penală la momentul săvârșirii acesteia;*

d) încetarea urmăririi penale față de învinuitul ILIESCU ION, pentru săvârșirii infracțiunilor prev. de art.217 alin.4, art.264 și art.26 rap. la art.267 Cod penal, întrucât *a intervenit prescripția răspunderii penale, din considerentele care vor fi expuse mai jos.*

Infracțiunea de propagandă pentru război prev. de art.356

Cod penal

Conform art.356 Cod penal, constituie infracțiune de propagandă pentru război, răspândirea de știri tendențioase sau orice alte manifestări în favoarea dezlănțuirii unui război, săvârșite prin grai, scris, radio, televiziune, cinematograful sau prin alte asemenea mijloace și se pedepsește cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

În lipsa altor elemente (rezoluția de începere a urmăririi penale nu indică în concret faptele reținute în sarcina învinuitului, care de altfel nici nu este audiat în această calitate), presupunem că procurorii militari au avut în vedere unul sau mai multe discursuri din cele patru aparținând învinuitului din datele de 13, 14 și 15 iunie 1990. Întrucât cel ținut în data de 15 iunie 1990, orele 13⁰⁰, de către învinuitul ILIESCU ION, la Palatul Expozițional, în fața minerilor, este „post factum”, iar cele din data de 13 iunie 1990, difuzate prin rețeaua radio-tv, la orele 19³⁵ și 21⁰⁰, sunt mai atenuate, în ceea ce privește intensitatea și conținutul mesajului, dar similare în fond cu cel pe care

învinuitul l-a ținut în data de 14.06.1990, în jurul orelor 6⁰⁰, la Palatul Victoria, în fața minerilor, urmează a fi analizat acesta din urmă.

Conform buletinului ROMPRES (vol.35, fila 177), în data de 14 iunie 1990, orele 6²⁹, Președintele ION ILIESCU a vorbit mulțimii din Piața Victoriei, adresându-le un discurs pe care îl redăm integral:

„Dragi mineri, mă adresez dumneavoastră de astă dată, mulțumindu-vă pentru răspunsul de solidaritate muncitorească pe care și acum l-ați dat la chemarea noastră. Mulțumesc de asemenea, tuturor celorlalte delegații din județe care au venit și s-au adăugat acestei forțe solidare a muncitorimii române. Rugăm pe ceilalți să rămână aici în piață. Delegația de mineri în frunte cu domnul Cosma se va deplasa spre Piața Universității, pe care vrem să o reocupați dumneavoastră. Așa cum ați văzut, de astă dată aveam de-a face cu elemente de-a dreptul fasciste care ieri s-au dedat la acte de vandalism, după ce în cursul dimineții de ieri, 13 iunie, forțe organizate ale ordinii publice au evacuat o serie de elemente care zăceau pe spațiul verde. Au eliberat tot spațiul, s-au apucat de curățirea zonei pentru că a rămas mizerie în urma acestora, de asemenea s-a trecut la curățirea carosabilului, la spălarea și pregătirea lui pentru circulație.

În după-amiaza zilei precedente, grupuri organizate de elemente incitate, multe din ele drogate, înarmate cu diverse elemente contondente – cu bare, cu lanțuri, cu pietre, cu cărămizi, cu țigle, au atacat cordoanele de polițiști și, înarmați cu sticle incendiare au dat foc la autobuze, la mașini, iar apoi s-au îndreptat în grupuri spre clădirea Ministerului de Interne și a Poliției, pe care au incendiat-o spre seară, precum știți, au invadat și clădirea Televiziunii care a trebuit să-și întrerupă emisiunea. În cursul serii, grupuri de muncitori, polițiști și ostași au reușit să reelibereze clădirea Televiziunii și apoi și spațiul din jurul acesteia. Peste noapte, au fost de asemenea, eliberate clădirile Poliției și Ministerului de Interne. Unii din ei s-au reîntors în Piața Universității. Acum spre dimineață se pare că din nou au evacuat-o, au părăsit-o. Sunt acolo câteva formațiuni de parașutiști și polițiști.

V-am rugat pe dumneavoastră mineri, care sunteți grupați, organizați, să vă îndreptați în coloană, pe bulevard, până la Piața Universității, să o ocupați definitiv, să asigurați paza Pieței Universității, pentru ca să se efectueze lucrări de curățire și de redare a circulației acestui nod. Dumneavoastră să fiți paznicii în conlucrare cu forțele de ordine ai acestui punct central din capitală.

Vă mulțumim foarte mult. Vă rugăm să facem totul pentru a elimina excesele, pentru a elimina actele sângeroase și dumneavoastră să asigurați paza necesară împotriva tuturor elementelor extremiste care și-ar mai face apariția în această zonă.

Celelalte delegații rămân aici, pe loc, în piață. Vom vedea dacă e nevoie să mai ajutăm în alte punct din capitală.

Vă mulțumim foarte mult tuturor, drum bun și cu bine. Succes”.

*

* *

Pentru a fi întrunite elemente constitutive ale infrafracțiunii de propagandă pentru război este necesar ca elementul material al laturii obiective să conștientizeze într-o acțiune de provăduire a războiului, de apologie a acestuia, prin răspândirea unor teorii și concepții care susțin războiul sau de răspândirea de știri tendențioase sau inventate de natură să servească la aplicarea războiului. Așadar, se prefigurează cerința esențială ca toate aceste acte materiale să urmărească incitarea la război.

Conform Dicționarului Explicativ al Limbii Române (Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, Editura „Universul Enciclopedic” – 1998), războiul este definit ca: „*Conflict armat (de durată), între două sau mai multe grupuri, categorii sociale sau state, pentru realizarea unor interese economice și politice*”.

Analizând însă conținutul discursului se constată că învinuitul nu doar că nu a urmărit declanșarea unui conflict de orice natură, dar chiar a solicitat minerilor să elimine excesele și actele sângeroase. Mai mult, din economia textului dar analizând și contextul în care discursul a fost adresat, se constată că învinuitul era cel direct interesat, ca urmare a alegerilor din 20 mai 1990, de menținere a ordinii de drept și de evitare a unei stări conflictuale care i-ar fi prejudiciat statutul consfințit prin vot popular.

De altfel, urmărind ca demersurile minerilor să se desfășoare în limitele legalității și ale ordinii de drept, învinuitul le-a solicitat acestora să conlucreze cu forțele de ordine în acțiunile ce vizau paza Pieței Universității și redarea acesteia circulației, practic, să asigure reinstaurarea normalității

Infracțiunea de genocid prev. de art.357 lit.a, b și c Cod penal

Conform art.357 alin.1 lit.a, b și c Cod penal, constituie infracțiunea de genocid, săvârșirea în scopul de a distruge în întregime sau în parte o colectivitate sau un grup național, etnic, rasial sau religios a vreuneia dintre următoarele fapte: uciderea membrilor colectivității sau grupului, vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a colectivității sau grupului, supunerea colectivității sau grupului la condițiile de existență sau tratament de natură să ducă la distrugere fizică.

Pentru a exista infracțiunea de genocid în oricare dintre cele trei modalități alternative menționate mai sus, este necesară existența unei situații premise, și anume existența unei colectivități umane sau a unui grupări naționale, etnice, rasiale, ori religioase.

Colectivitatea, în accepțiunea infracțiunii de genocid, are înțelesul de populație individualizată geografic, social și istoric (o existență de sine stătătoare a unui stat, localități sau a unui oraș).

Prin grup se înțelege o comunitate de persoane între care există o legătură națională, etnică, rasială sau religioasă.

Spre deosebire de omenire (o sumă a colectivităților) în cazul grupurilor caracterizate (național, etnic, religios), existența acestora nu se prezumă ci trebuie dovedită. Nu orice grupare umană are caracter național, etnic, rasial sau religios (a se vedea Vintilă Dongoroz și alții, Explicații teoretice ale Codului Penal Român, vol.4, fila.929, Editura Academiei R.S.R.-1972).

Raportându-ne la manifestații din 13-14 iunie 1990, aceștia nu pot fi caracterizați ca făcând parte dintr-o colectivitate de sine stătătoare din punct de vedere geografic, istoric și social sau dintr-un grup național, rasial sau religios.

Manifestații ridicați în dimineața zilei de 13 iunie 1990, dar și cei care au manifestat în după-amiaza zilei formau o mulțime eterogenă în care existau din punct de vedere al apartenenței geografice locuitori ai Capitalei, dar și persoane din alte zone ale țării, din punct de vedere etnic, atât români, cât și persoane de etnie rromă, dar și de etnie maghiară. Aceștia nu erau individualizați nici măcar numeric, întrucât numărul lor oscila, anterior intervenției forțelor de ordine de la câteva sute la câteva mii, iar mulțimea era formată atât din muncitori, cât și din intelectuali, dar și studenți și elevi. Chiar și revendicările acestora oscilau, de la înființarea unei televiziuni independente într-o primă fază, până la eliberarea persoanelor reținute în dimineața zilei de 13 iunie 1990, în funcție de reacția autorităților și de realitățile sociale zilnice. Nici din acest motiv, acea mulțime nu poate fi considerată ca un grup unitar, având convingeri susținute în mod consecvent.

În cazul „prosecutor v. Krstić” Tribunalul Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie (I.C.T.Y.), instanța de apel (The Appeals Chamber) a statuat că, pentru a proba existența infracțiunii de genocid, trebuie stabilit un număr de elemente. Acestea includ: existența genocidului în sine, ***existența unui grup național, etnic, rasial sau religios***, intenția de a distruge în tot sau în parte grupul (a se vedea „Melbourne Journal Of International Law 2004, Casenote: prosecutor v. Radislav Krstić’ by Mark Drumbl).

În acest caz particular Radislav Krstić, șef de Stat Major în armata sârbilor bosniaci (VRS) a fost anchetat și acuzat pentru masacrarea unui număr cuprins între 7.000 și 8.000 de musulmani bosniaci, bărbați.

Instanța internațională a apreciat că genocidul este o crimă în masă și, în consecință, actul violent trebuie îndreptat către distrugerea grupului dincolo de distrugerea individului, apreciind că în cazul de față faptul că, forțele sârbe nu i-au ucis pe toți bosniacii musulmani din Srebrenita, ci doar pe bărbații și pe băieții de vârstă militară, nu le absolvă de la caracterizarea faptei ca fiind genocid îndreptat împotriva unui grup (a se vedea în acest sens și „www.icty.org.prosecutor.v. Krstić - TRIAL CHAMBER Judgement Hague - 2 august 2001”).

Deși s-a constatat că nu există situația premisă pentru a putea vorbi de existența infracțiunii de genocid, vom analiza mai departe, atât sub aspectul laturii obiective, cât și sub aspectul laturii subiective, conținutul infracțiunii în raport cu faptele reținute în sarcina învinuitului ILIESCU ION.

- Uciderea membrilor colectivității sau grupului.

Elementul material îl constituie uciderea în înțelesul prevederilor art.174 Cod penal, aceasta poate fi atât comisivă, cât și omisivă. Întrucât infracțiunea este de rezultat, existența ei este întotdeauna condiționată de suprimarea vieții unei persoane (a se vedea în acest sens Octavian Loghin și Tudorel Toader, drept penal Român, Partea specială, pag.88, Ediția a IV-a, Casa de editură și Presă „Șansa” 2001).

Or, în lipsa altor elemente care să ofere date cu privire la faptele concrete reținute de procurorii militari în sarcina învinuitului și având în vedere că în ceea ce privește decesul victimelor LEPĂDATU MITRIȚĂ, MOCANU VELICU VALENTIN, DUNCA GHEORGHITĂ și DRUMEA DRAGOȘ s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de învinuitul ILESCU ION prin rezoluția nr.1122/P/2007 a Secției de urmărire penală și criminalistică, presupunem că infracțiunea de genocid se referă la cele

aproximativ 100 de prezumtive victime care ar fi fost îngropate în Cimitirul „Străulești II” și la care se fac referiri sporadice în cuprinsul dosarului.

Așa cum am arătat mai sus, împrejurările în care au fost omorâte cele patru victime în urma evenimentelor din 13-14 iunie 1990, fac obiectul dosarului nr.74/P/1998 al Secției Parchetelor Militare.

În luna septembrie 1991, o martoră, împreună cu ziaristul RĂUȚU CRISTIAN, au efectuat un demers jurnalistic materializat în mai multe articole care au apărut în ziarul „Cotidianul” și care sugerau că în Cimitirul „Străulești II” ar fi fost îngropate în mod clandestin, mai multe persoane decedate, ca urmare a evenimentelor din 13-15 iunie 1990.

Această temă odată lansată, a fost preluată și de alte cotidiane de răspândire națională, precum și de televiziuni. Trebuie menționat că, concluziile acestui demers jurnalistic s-au bazat pe interpretare greșită a unor situații factuale și au avut ca premisă analogii care nu au fost străine de un anumit subiectivism explicabil de altfel, la momentul întreprinderii acestor investigații jurnalistice (este vorba de evenimente relativ apropiate în timp, respectiv arderea cadavrelor persoanelor ucise în timpul Revoluției de la Timișoara, în Crematoriul „Cenușa” din București.

Ulterior, Asociația Victimelor Mineriadelor a formulat o plângere în același sens, iar ultima, înregistrată la 20.06.2005, aparține președintelui Asociației Revoluționarilor „21 Decembrie”, ION FLUERAȘ, care a solicitat efectuarea de cercetări față de PETRE ROMAN, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.357 și art.323 Cod penal, întrucât a apreciat că în urma evenimentelor din iunie 1990 au fost uciși peste 140 de manifestanți, care au fost îngropați în Cimitirul „Străulești II”.

Astfel, din cercetările efectuate în dosarul cu nr.175/P/2008, au rezultat următoarele:

Cimitirul „Străulești II” era în perioada 1990-1991, singurul cimitir autorizat cu efectuarea de „gratuități” (îngroparea cadavrelor cu identitate necunoscută). În aceste împrejurări în 1990 au fost înhumate un număr de

145 de cadavre cu identitate necunoscută, dintre care 24 în luna iunie și 30 în luna iulie. Comparativ cu anii 1989 și 1991, se constată că în 1989 au fost înhumate 153 de cadavre cu identități necunoscute, dintre care 34 în iunie și 15 în iulie, iar în 1991 au fost înhumate 180 de cadavre cu identitate necunoscută, dintre care 11 în iunie și 11 în iulie (a se vedea adresa cu nr.8047 din 28.10.2005 a Consiliului General al Municipiului București, Administrația Cimitirelor și Crematoriilor Umane, vol.148, fila 205).

Demersul jurnalistic indica faptul că în vara anului 1990, în Cimitirul „Străulești II”, a fost îngropat un număr semnificativ mai mare de persoane față de lunile precedente, că mormintele acestora nu aveau cruci, că pe unele cruci era menționat numai luna iunie 1990, fără a fi indicată ziua decesului, că gropile în care au fost înhumate cadavrele cu identitate necunoscută în 1990, au fost săpate cu o tanchetă militară.

În urma investigațiilor efectuate s-a stabilit că în 1990, cadavre cu identitate necunoscută au fost înhumate în Parcela 34.

În vederea lămuririi cauzei sub toate aspectele, în 16 decembrie 1998, procurorii militari au efectuat exhumări, prin sondaj, în Parcelele 34 și 33 (Proces-verbal de cercetare la fața locului și Proces-verbal de exhumare, vol.148, filele 1-4, 11-24).

Din concluziile Raportului de expertiză medico-legală nr.A1/18997/1998 a I.N.M.L. „Mina Minovici”, rezultă că, cadavrul exhumat din Fig.33, Locul 143 din Cimitirul „Străulești II”, aparține unei persoane de sex masculin, cu talia cuprinsă între 160-163 cm, este integru, nu prezintă leziuni traumatice, iar timpul de ședere în sol poate fi apreciat la 7-8 ani (vol.148, fila 44).

Din concluziile Raportului de expertiză medico-legală nr.A1/18997/1998 a I.N.M.L. „Mina Minovici”, rezultă că, cadavrul exhumat din Fig.34, Locul 79 din Cimitirul „Străulești II”, aparține numitului POPESCU MARIN, așa cum rezultă din evidențele I.N.M.L. (dosar nr.1613/1990), care a decedat în data de 3 august 1990, cu diagnosticul de

infarct miocardic. La cadavrul exhumat nu s-au constatat leziuni osoase (vol.148, fila 45).

Din concluziile Raportului de expertiză medico-legală nr.A1/18997/1998 a I.N.M.L. „Mina Minovici”, rezultă că, cadavrul exhumat din Fig.34, Locul 102 din Cimitirul „Străulești II”, aparține numitei CÂRTEI MARIA, care a decedat în data de 8.06.1990, cauza morții fiind hipertensiune arterială, conform certificatului constatator al decesului eliberat de Spitalul Universitar București , cu nr.480 din 8.06.1990 (vol.148, fila 46)

În cauză au fost audiați toți lucrătorii Cimitirului „Străulești II”, care își desfășurau activitate în anii 1990-1991.

Cu ocazia audierilor martorii au declarat că ulterior evenimentelor din 13-15 iunie 1990, nu a existat un aflax mai ridicat de cadavre cu identitate necunoscută aduse spre înhumare, nu au fost înhumate cadavre noaptea, s-au efectuat gropi cu sprijinul unui utilaj de la o unitate militară aflată în vecinătate la solicitarea administratorului cimitirului, în general pe crucile cadavrelor cu identitate necunoscută nu este specificată data morții din motive care sunt evidente, anumite morminte nu mai aveau cruci, întrucât au fost sustrate de locuitorii din apropiere, lucru remediat ulterior prin îngrădirea cimitirului, toate cadavrele au fost înhumate în baza unor acte medico-legale emise de I.N.M.L. sau a unor acte medicale emise de medicul de familie ori de spitalul în care au decedat persoanele respective și există o evidență clară a acestora în registrele cimitirului și în cele ale instituțiilor emitente

*

* *

În ceea ce privește latura subiectivă, infracțiunea de genocid se săvârșește întotdeauna cu intenție, care este caracterizată și anume trebuie ca făptuitorul să urmărească distrugerea în întregime sau în parte a unei colectivități sau a unui grup. Așadar, genocidul nu poate fi săvârșit cu intenție indirectă, or, din analiza acțiunilor desfășurate de către învinuitul ILIESCU

ION în perioada 13-15 iunie 1990, nu rezultă nici un indiciu care să conducă la certitudinea că acesta ar fi prevăzut și ar fi acceptat suprimarea vieții unui grup sau a unei colectivități, cu atât mai mult nu există date că ar fi prevăzut și urmărit acest fapt.

În acest sens, Tribunalul Penal Internațional pentru fosta Iugoslavie, în cazul „prosecutor v. Jelisić”, Tribunalul de Primă Instanță (The Trial Chamber) a arătat că nu s-a probat dincolo de orice îndoială rezonabilă, că acuzatul a fost motivat de „dolus specialis” – intenție calificată - pentru a săvârși infracțiunea de genocid. Beneficiul îndoielii trebuie să profite întotdeauna acuzatului (Trial Judgement, par.108).

- Vătămarea gravă a integrității fizice sau mintale a colectivității sau grupului.

Neexistând situația premisă, nu putem vorbi nici de infracțiune de specie prev. de art.357 lit.b Cod penal. Însă, cele 1021 de persoane reținute în 14 și 15.06.1990, au suferit vătămări a căror gravitate pornește de la consecințele prevăzute de art.180 Cod penal – loviri și alte violențe – până la cele prevăzute de art.181 și art.182 Cod penal – vătămare corporală și vătămare corporală gravă.

Se constată că învinuitul nu a desfășurat acțiuni directe asupra corpului vreunei victime, în sensul vătămării acesteia. Dacă, însă, din ansamblul probator, se poate trage concluzia că, prin îndemnul adresat minerilor de a păzi instituțiile statului și de a reinstaura ordinea de drept alături de forțele de ordine, a prevăzut și a acceptat producerea acestor vătămări, atunci faptele pot fi încadrate în dispozițiile art.25 rap. la art.180, respectiv art.181 și art.182 Cod penal.

Or, în raport cu acestea, se observă că a intervenit prescripția răspunderii penale.

- *Supunerea colectivităților grupului la condiții de existență sau tratament de natură să ducă la distrugerea fizică.*

Pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de genocid este necesară, pe lângă existența situației premisă (existența unui grup sau a unei colectivități caracterizate), o acțiune de supunere sistematică a colectivității la tratamente și suferințe de intensitate exacerbată, capabilă prin ea însăși să conducă, necondiționată de alți factori, la exterminarea în masă a membrilor colectivității.

Or, așa cum s-a arătat în cuprinsul rezoluției, dacă în cazul persoanelor reținute la Unitatea Militară din Băneasa, nu putem vorbi de aceste fapte (eventual poate doar pentru perioada anterioară aducerii manifestațiilor în unitatea militară), la Unitatea Militară din Măgurele a fost acordată asistență medicală iar părțile vătămate au primit hrană chiar dacă în condiții precare și insuficiente. De altfel, precaritatea izvorăște nu din vreo intenție de a supune victimele unor suferințe, ci din lipsa de organizare a autorităților care au fost luate prin surprindere de evoluția evenimentelor.

Situația improprie unei detenții în condiții decente, chiar și pentru anul 1990, a durat relativ puțin, unul, două zile, întrucât, începând cu data de 15 iunie 1990, persoanele reținute au fost audiate și au fost fie eliberate, fie transferate în regim de detenție de drept comun la secțiile de poliție.

Așadar, chiar dacă genocidul nu este o infracțiune de rezultat, în această modalitate de săvârșire, în acest caz nu putem vorbi, sub aspectul laturii subiective, de săvârșirea faptei cu vinovăția necesară pentru a o caracteriza drept infracțiune de genocid. Cu atât mai mult, din probele administrate nu se poate stabili cu certitudine că învinuitul ILIESCU ION a prevăzut și urmărit prin tratamentul pe care minerii l-au acordat manifestațiilor pe perioada detenției, distrugerea unei colectivități.

Astfel, în cazul „prosecutor v. Fatmir Limaj, Haradid Bala, Isak, Musliu”, instanța de apel (The Appeals Chamber), în apelul procurorului privind-l pe Haradid Bala, judecând evenimentele care au avut loc în mai –

ie 1998, în Lagărul Lăpusnik, unde cei trei acuzați ar fi supuș civili sârbi dar și civili albanezi, considerați colaboratori ai primilor, la condiții inumane, bătăi și torturi, a reținut:

„Instanța de Apel constată că Tribunalul de Primă Instanță nu a comis o eroare faptică când a constatat că probele existente sunt insuficiente pentru a identifica o pluralitate de persoane care să promoveze un plan comun pentru aceste tratamente inumane în lagărul de la Lăpusnik. În timp ce constatările Tribunalului de Primă Instanță arată că soldații KLA (Kosovo Liberation Army) au comis sistematic tratamente inumane și tortură în lagăr, tribunalul nu a fost convins că acești soldați erau parte a unei acțiuni criminale sistematice pentru a comite aceste infracțiuni. Tribunalul nu a greșit în această privință, întrucât în mod judicios a reținut că nu pot fi excluși soldații indisciplinați ai KLA sau chiar agresori din afara lagărului, care le-au aplicat tratamente inumane sau i-au ucis pe civilii deținuți din motive personale ca răzbunarea și nu în virtutea unui plan comun.

Cu privire la săvârșirea de către persoanele care au procedat la depistarea și asigurarea pazei manifestațiilor a unor fapte care ar putea fi încadrate în prevederile art. 180, art. 181, art. 182, art. 250 și art. 267 din Codul penal se constată că răspunderea penală s-a prescris. În ceea ce-l privește pe învinuitul ILIESCU ION, nu există date sau indicii că i-ar fi determinat sau instigat pe minerii sau pe militarii în termen de la U.M. Măgurele să agreseze persoanele reținute, să le aplice corecții fizice sau să instige la săvârșirea unor infracțiuni contra integrității corporale sau a libertății acestora.

Infracțiunea de tratamente neomenoase, prev. de art. 358 lit.d din Codul penal

Pentru existența acestei infracțiuni este necesară existența unei situații premise. Situația premisă privește preexistența unui conflict: război, rupere de relații între state, incursiunile unei bande pe teritoriul țării. (a se vedea

V. Dongoroz și alții, Explicații teoretice ale Codului penal român, vol. IV, pag. 937, Editura Academiei RSR, București, 1972).

Conflictul presupune de asemenea existența a cel puțin două grupări de forță bine determinate cu obiective distincte și contrare totodată care încearcă să și le realizeze prin mijloace proprii. Pe fundalul acestui conflict și în interiorul perioadei de desfășurare poate fi săvârșită infracțiunea de tratamente neomenoase, prev. de art. 358 lit.d Cod penal, al cărei obiect material este corpul uman.

Subiectul pasiv în acest caz este determinat de lege și îl constituie răniții, bolnavii, personalul Crucii Roșii, naufragații, prizonierii de război sau orice alte persoane căzute sub puterea adversarului.

Or, în împrejurările de față, se constată că în data de 14 iunie 1990 practic, orice manifestație de protest încetase: sediile instituțiilor asediate cu o seară înainte erau eliberate iar Piața Universității era aproape goală. În dimineața zilei de 14 iunie 1990 minerii nu aveau nici un adversar în raport cu care să inițieze sau să dezvolte un conflict.

Minerii, motivați de convingeri personale simpliste, dezvoltate pe fundalul unei surescitări gregare, favorizate de o situație socio-politică instabilă și în curs de organizare, s-au transformat în dimineața zilei de 14 iunie 1990, din arbitri ai scenei politice (acceptați ca atare de conducerea statului în 29 ianuarie, respectiv 18-19 februarie 1990), în gardieni voluntari ai regimului politic care au urmărit să aplice „corecții” persoanelor ce contestaseră prin mijloace mai mult sau mai puțin democratice o realitate politică.

Din aceste considerente nu poate fi reținută nici infracțiunea de specie prevăzută de art. 358 lit.d, dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal putând fi încadrate, pentru prima etapă a ridicării manifestațiilor în dispozițiile art. 189 Cod penal, fapte săvârșite de mineri laolaltă cu forțele de ordine iar pentru a doua etapă a reținerii manifestațiilor, în dispozițiile art. 266 Cod penal. Din nou, din probele administrate în cauză, nu rezultă vreo

formă de participatie a învinuitului ILIESCU ION în săvârșirea acestor infracțiuni. Învinuitul, în calitate de președinte în fapt al țării, a aprobat acțiunea din dimineața zilei de 13, a aprobat intervenția armatei în după-amiaza zilei de 13, cu scopul declarat de a reinstaura ordinea de drept. Cu privire la pregătirea venirii și dirijarea minerilor în București, în sensul acțiunilor pe care aceștia din urmă le-au desfășurat, prevăzând și urmărind sau prevăzând și acceptând rezultatul produs, nu există date certe în vederea incriminării învinuitului ILIESCU ION. În ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art. 189 Cod penal, se constată că a intervenit prescripția răspunderii penale iar în ceea ce privește săvârșirea de către un procuror a infracțiunii prev. de art. 266 Cod penal, se constată că, prin ordonanța nr.751/P/2005 a Secției de urmărire penală și criminalistică, s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cauză din aceleași considerente.

Infracțiunea de complicitate la tortură, prev. de art. 26 rap. la art. 267¹ Cod penal.

Unul dintre principiile fundamentale ale dreptului penal îl constituie principiul legalității incriminării. Principalul efect al acestui principiu impune neretroactivitatea legii penale: „nullum crimen, nulla poena sine lege praevia” (a se vedea Narcis Giurgiu, Drept penal general, Editura Sunset, Iași, 1997, pag. 26). Având în vedere acest principiu, se constată că în ceea ce privește săvârșirea aceste infracțiuni, în cauză urmează a se dispune scoaterea de sub urmărire penală întrucât **la data săvârșirii faptei aceasta nu constituia infracțiune**. De altfel, infracțiunea de tortură a fost incriminată prin art. 267¹ în data de 09.11.1990 prin Legea nr. 20/1990.

Infracțiunea de distrugere, prev. de art. 217 alin.4 Cod penal.

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunii de distrugere, prev. de art. 217 alin.1 și 4, faptă săvârșită prin incendiere, explozie, ori prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, se constată că prescripția

răspunderii penale a intervenit în conformitate cu dispozițiile art. 121, respectiv, art. 122 alin.1 lit.d, cu aplicarea art. 13 Cod penal, **încă din iunie 1995**, așadar cu 10 ani înaintea începerii urmăririi penale în cauză.

Infracțiunea de favorizare a infractorului, prev. de art. 264 Cod penal.

Această infracțiune constă în ajutorul dat unui infractor fără o înțelegere prealabilă și ulterior săvârșirii infracțiunii în vederea zădărnicii urmăririi penale, a judecării sau a executării unei pedepse – favorizarea personală.

De asemenea, constituie favorizarea infractorului ajutorul dat în aceleași condiții pentru a asigura infractorului produsul infracțiunii – favorizarea reală.

În rezoluția Secției Parchetelor Militare nu este descris în concret în ce a constat ajutorul dat și sub care dintre cele două forme s-a realizat infracțiunea. Mai mult, pentru a exista infracțiunea de favorizare, este necesară preexistența unei situații premisă, existența unei infracțiuni (A se vedea A. Filipaș, Drept penal român, Partea specială, Editura Universul juridic, București, 2008, pag. 498).

Nici cu privire la acest din urmă aspect rezoluția Secției Parchetelor Militare nu oferă lămuriri. Examinând însă termenul scurs de la data săvârșirii evenimentelor, se constată că **răspunderea penală pentru săvârșirea acestei fapte, chiar și în ipoteza în care ar putea fi încadrată în dispozițiile art. 361 Cod penal (favorizarea privind infracțiunile contra păcii și omenirii) s-a prescris încă din iunie 1998, conform art. 121 alin.1, art. 122 alin.1 lit.c Cod penal.**

Infracțiunea de complicitate la supunere la rele tratamente, prev. de art. 267 Cod penal.

În conformitate cu dispozițiile art. 267 Cod penal, rap. la art. 121, art. 122 alin.1 lit.d Cod penal cu aplicarea art. 13 Cod penal, prescripția răspunderii penale a intervenit în data iunie 1995.

2. Infracțiunile reținute în sarcina învinuitului MĂGUREANU VIRGIL.

În cauză urmează a se dispune:

a) scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului MĂGUREANU VIRGIL sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.a și art.362 alin.1 Cod penal, întrucât *faptele nu există*;

b) scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului MĂGUREANU VIRGIL sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.b Cod penal, art.358 alin.1 și 2 lit.d și alin.3 Cod penal, art. 359 și art. 360 Cod penal, întrucât *nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor, din următoarele considerente:*

Infracțiunea de genocid, prev. de art. 357 alin.1 lit.a și b Cod penal.

În ceea ce privește infracțiunea de genocid prev. de art. 357 alin.1 lit.a Cod penal, săvârșită prin varianta alternativă a uciderii membrilor colectivității sau grupului, în cauză se va dispune scoaterea de sub urmărire penală din considerentele care au stat la baza adoptării aceleiași soluții și față de învinuitul ILIESCU ION (nu există cadavrele victimelor, ca o consecință a faptului că nu există nici elementul material al laturii obiective respectiv acțiunea de suprimare a vieții uneia sau mai multor persoane).

În ceea ce privește infracțiunea de genocid, prev. de art. 357 alin.1 lit.b, plecând de la premisa că această infracțiune nu a fost săvârșită cu ocazia evenimentelor din 13-15 iunie 1990, din considerentele care au fost învederate cu ocazia adoptării soluției față de învinuitul ILIESCU ION (atât din inexistența acelu „*dolus specialis*” sub aspectul laturii subiective, cât și a

faptului că sub aspectul laturii obiective nu sunt întrunite elementele constitutive în sensul celor prevăzute de art. 357 alin.1 lit.b), nu poate fi reținută nici în sarcina învinuitului MĂGUREANU VIRGIL. Din probele de la dosar nu există date care să stabilească o legătură de cauzalitate între acțiunile sau inacțiunile învinuitului și vătămările suferite de către manifestați în împrejurările descrise în cuprinsul rezoluției. Singurele declarații care îl apropie pe învinuitul MĂGUREANU VIRGIL de prezența minerilor sau a muncitorilor din București, sunt ale unor martori a căror sinceritate trebuie pusă sub semnul îndoielii având în vedere că cei doi martori, la data audierii, erau încarcerați pentru săvârșirea unor infracțiuni în alte cauze, iar aceste declarații nu se coroborează cu celelalte probe care au fost administrate în cauză.

Din aceste considerente, în sarcina învinuitului MĂGUREANU VIRGIL nu poate fi reținută nicio altă formă de participație la săvârșirea de către mineri a infracțiunilor îndreptate împotriva integrității corporale a manifestaților.

Infracțiunea de tratamente neomenoase, prev. de art. 358

alin.1 și 2 lit.d și alin.3 Cod penal.

Prin rezoluția Secției Parchetelor Militare, în sarcina învinuitului MĂGUREANU VIRGIL s-a reținut că, în ceea ce privește aceste fapte învinuitul ar fi responsabil pentru luarea grupului de manifestați din Piața Universității și a unor grupuri de romi de pe stradă care au fost ulterior lipsiți de libertate fără temei legal și au fost torturați (vol. 156, pag.116).

În cauză urmează să dispunem scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului, întrucât ca și în cazul învinuitului ILIESCU ION, nu se poate decela vreo formă de participație cu privire la faptele săvârșite de către mineri în data de 14 și 15 iunie 1990. În aceste condiții, în sarcina învinuitul nu pot fi reținute nici săvârșirea infracțiunii de instigare la loviri sau alte violențe prev. de art.180, vătămare corporală prev. de art.181 și vătămare corporală

gravă prev. de art.182 din Codul penal sau de instigare la lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art.189 Cod penal.

De altfel, din declarațiile învinuitului rezultă că în data de 13 iunie 1990, la acțiunea de degajare a Pieței Universității, au participat activ doar câțiva lucrători antitero ai S.R.I., iar ulterior, serviciul pe care l-a condus în acea vreme nu a mai avut nici o implicare activă în evenimentele din 14 și 15 iunie 1990.

Infracțiunile de distrugere a unor obiective și însușirea unor bunuri prev. de art.359 alin. ultim Cod penal, respectiv distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale, prev. de art.360 Cod penal.

Se constată că nu suntem în prezența nici uneia dintre cele două infracțiuni, întrucât pentru existența acestora este necesar ca faptele să se desfășoare în timp de război.

În conformitate cu dispozițiile art.153 Cod penal, timp de război este intervalul de timp de la data declarării mobilizării sau de la începerea operațiunilor de război, până la trecerea armatei la starea de pace.

Chiar dacă cele două infracțiuni nu prevăd în mod explicit ca pe o situație premisă comună existența stării de război, această premisă rezultă implicit atât în economia textelor, cât și din expresia uzitată în conținutul acestora: ”necesitate militară” (a se vedea în acest sens Vasile Dongoroz și alții, Explicații Teoretice ale Codului Penal Român, vol.IV, fila 949, Editura Academiei R.S.R., București, 1972).

În ceea ce privește infracțiunile descrise în rezoluția Secției Parchetelor Militare, acestea pot fi încadrate în dispozițiile art.217 alin.1 și 4 și art.218 alin.1 și 2 din Cod penal, respectiv art.208 și art.211 Cod penal, în raport de care se observă că a intervenit prescripția răspunderii penale.

* *

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunii prev. de art.362 alin.1 Cod penal, se constată că acest text conține dispoziții finale, neincriminând nici o faptă de natură penală. De altfel, rezoluția Secției Parchetelor Militare face trimitere la expresia: „*Acțiunea armată care a slăbit puterea de stat*”.

Această expresie a fost interpretată de procurorii DIICOT ca făcând referire la infracțiunea prev. de art.162 alin.1 Cod penal, cu privire la care, prin ordonanța nr.266/D/P/2008, s-a dispus încetarea urmăririi penale.

În aceste condiții, în cauză urmează a se dispune scoaterea de sub urmărire penală sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art.362 Cod penal, întrucât fapta nu există.

3. Infracțiunile reținute în sarcina învinuiților CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, ATANASIE STĂNCULESCU, DUMITRESCU EMIL și BÂTLAN DUMITRU

În cauză urmează a se dispune:

a) Încetarea urmăririi penale față de BÂTLAN DUMITRU, cu privire la săvârșirea tuturor infracțiunilor reținute în sarcina acestuia, întrucât la data începerii urmăririi penale era decedat.

b) Încetarea urmăririi penale față de învinuiții CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, STĂNCULESCU ATANASIE VICTOR și DUMITRESCU EMIL, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

c) Scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților **CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, STĂNCULESCU ATANASIE VICTOR și DUMITRESCU EMIL**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim, și art.360 Cod penal, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

Învinuitul BÂTLAN DUMITRU

În conformitate cu procesul-verbal din 22.05.2009, întocmit în baza delegării de către lucrătorii I.G.P.R. – Direcția de Investigații Criminale, rezultă că învinuitul BÂTLAN DUMITRU a decedat în 27.11.2004, drept pentru care în mod nelegal prin rezoluția nr.75/P/1998 din 28.05.2007, s-a început urmărirea penală față de acesta, în cauză fiind incidente dispozițiile art.10 lit.g din Codul de procedură penală.

Învinuiții CHIȚAC MIHAI, DIAMANDESCU CORNELIU, PETER PETRE, DOBRINOIU VASILE, STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE și DUMITRESCU EMIL

Se constată că în ceea ce privește săvârșirea infracțiunilor prev. de art.175 și art.218 Cod penal, în cauză sunt incidente dispozițiile art.121 alin.1 și art.122 alin.1 lit.a Cod penal, iar prescripția răspunderii penale a intervenit în iunie 2005.

Cu privire la infracțiunea prev. de art.360 Cod penal, în cauză se va dispune scoaterea de sub urmărire penală întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii sub aspectul laturii obiective, lipsește cerința esențială a săvârșirii faptei pe timp de război (a se vedea în acest sens precizările din acest capitol privind infracțiunile reținute în sarcina învinuitului MĂGUREANU VIRGIL).

Faptele descrise în rezoluția Secției Parchetelor Militare pot fi încadrate în dispozițiile art.217, art.218, art.208, respectiv art.211 Cod penal, în raport de care a intervenit prescripția răspunderii penale.

În ceea ce privește săvârșirea infracțiunii prev. de art.358 alin.2 lit.d și alineatul ultim Cod penal, se constată că în ceea ce privește agravanta prevăzută de alineatul ultim (săvârșirea infracțiunii de tratamente neomenoase pe timp de război), în cauză nu sunt întrunite elementele constitutive în această privință. Astfel, lipsește condiția esențială a săvârșirii faptei pe timp de război pentru a fi întregită latura obiectivă sub aspectul elementului material.

Cu privire la infracțiunea prev. de art.358 lit.d Cod penal (tratamente neomenoase săvârșite prin dislocarea sau lipsirea de libertate fără temei legal), menționăm că în virtutea aceluiași raționament care a operat în privința învinutului ILIESCU ION, este incident și în cauza de față.

Pentru a întregi imaginea cu privire la acțiunile sau inacțiunile acestor învinuiți, trebuie făcute următoarele precizări:

În luna iunie 1990, generalul în rezervă, **PETER PETRE** îndeplinea funcția de comandant la U.M.0575 București-Măgurele. Acesta era subordonat la acea dată în privința misiunilor de pază și ordine comandantului Poliției Capitalei, grl.BÂTLAN DUMITRU. De asemenea, era subordonat Ministrului de Interne, grl. CHIȚAC MIHAI.

Începând cu data de 13 iunie 1990, la unitatea acestuia au fost aduși manifestații din dimineața zilei de 13 iunie 1990 și o parte a celor ridicăți în noaptea de 13/14 iunie și în zilele de 14 și 15 iunie 1990.

Pentru a asigura condițiile de deținere, învinuitul a primit ordin de la grl. PENCIUC DUMITRU, care era Prim Adjunct al Ministrului Internelor.

În data de 13 iunie 1990, în jurul orelor 14⁰⁰, Procurorul General al României GHEORGHE ROBU, i-a ordonat învinuitului PETER PETRE să elibereze manifestații ridicăți în dimineața aceleiași zile, lucru care s-a și întâmplat.

Cu privire la ceilalți manifestați aduși ulterior, învinuitul a avut atribuții pe linie logistică, în sensul asigurării unor condiții minimale de

detenție, iar cercetarea efectivă a manifestațiilor a fost efectuată de către procurori însoțiți de polițiști.

De altfel, și în luna februarie 1990, ca urmare a evenimentelor din 18-19 februarie 1990, la aceeași unitate fuseseră aduși manifestații care devastaseră sediul Guvernului

Învinuitul **DOBRINOIU VASILE** avea gradul de general în anul 1990 și îndeplinea funcția de comandant al Școlii de Ofițeri a Ministerului de Interne de la Băneasa. Acesta era subordonat nemijlocit, Prim Adjunctului Ministrului de Interne, grl. **PENCIUC DUMITRU**, care, ca și învinuitului **PETER PETRE**, i-a transmis ordinul de a asigura condiții de cazare unor manifestații ce urmau a fi aduși, cu cercetarea cărora erau însărcinați procurorii. Atribuțiile învinuitului au fost exclusiv pe linie logistică și de pază a manifestațiilor. De altfel, pe data de 15 iunie 1990, o echipă de peste 20 de anchetatori (procurori și polițiști) s-au deplasat la unitatea respectivă, iar manifestații au fost scoși din unitate.

Învinuitul **CHIȚAC MIHAI** a fost ministru de interne până în data de 14.06.1990, când a fost demis și înlocuit cu **DORU VIOREL URSU**. În această calitate, învinuitul a întocmit împreună cu alte cadre din conducerea Ministerului de Interne planul de acțiune în baza căruia s-a acționat în seara zilei de 13 iunie 1990. Practic, în dimineața zilei de 14 iunie 1990, învinuitul nu mai avea funcția de ministru de interne.

Învinuitul **DIAMANDESCU CORNELIU** ocupa în luna iunie 1990 funcția de șef al I.G.P. și Adjunct al Ministrului de Interne.

Din declarațiile acestuia rezultă că, încă din 12 iunie 1990, cu ocazia instructajului efectuat, s-a hotărât ca manifestații să fie aduși la unitățile din Măgurele și Băneasa, unde urmau să fie triați de polițiști și audiați de procurori care fuseseră deja desemnați în acest sens.

Învinuitul **STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE** era în iunie 1990 general de armată și Ministru al Apărării Naționale.

În data de 12 iunie 1990, acesta a plecat în fost R.D.G. pentru o întrunire și s-a întors în București ca urmare a evenimentelor produse, în data de 14 iunie 1990, orele 10⁰⁰. La comanda ministerului, a fost lăsat în lipsa acestuia, generalul VASILE IONEL, șeful Marelui Stat Major.

Învinuitul **DUMITRESCU EMIL** ocupa în iunie 1990, funcția de director al Direcției Cultură și Sport din cadrul Ministerului de Interne.

Cu ocazia cercetărilor efectuate învinuitul a fost acuzat de mai multe persoane că le-ar fi agresat fizic cu prilejul evenimentelor desfășurate în 14 iunie 1990.

*

* *

În urma audierilor efectuate în cauză, niciunul dintre învinuiți nu și-a asumat în mod neechivoc, responsabilitatea aducerii manifestațiilor la cele două unități militare și de asemenea, niciunul dintre ei nu a recunoscut că ar fi avut cunoștință de venirea minerilor în București, deși evenimentele astfel cum se reflectă prin mijloacele de probă administrate, îi contrazic.

VIII. ANALIZA SESIZĂRILOR ȘI A PLÂNGERILOR PENALE EXISTENTE ÎN DOSARUL nr.175/P/2008

În dosarul cu numărul de mai sus, există un număr de 856 de plângeri și sesizări ale unor persoane vătămate, formulate fie de acestea în calitate de părți vătămate, fie prin intermediul unor asociații non-guvernamentale (a se vedea în acest sens anexa nr.1, vol.1, fila 84 și următoarele).

Majoritatea sesizărilor solicită identificarea autorilor necunoscuți, care în perioada 14-15 iunie 1990 au săvârșit infracțiuni împotriva persoanei sau împotriva patrimoniului.

Există de asemenea, un număr de plângeri care identifică persoane responsabile, în opinia părților vătămate, pentru evenimentele din 12-15 iunie 1990 și solicită efectuarea de cercetări față de acestea.

De asemenea, din oficiu, procurorii Secției Parchetelor Militare au efectuat cercetări pentru un număr de alte infracțiuni prevăzute de Titlul VII.

Rezumând, se constată că în cuprinsul celor 250 de volume există referiri cu privire la următoarele infracțiuni: art.174, art.175, art.180, art.181, art.182, art.189, art.192, art.193, art.194, art.197, art.208-209, art.211, art.215, art.217, art.218, art.240, art.242, art.246, art.247, art.248, art.250, art.260, art.261, art.264, art.266, art.267, art.267¹, art.268, art.272, art.274, art.275, art.279, art.288, art.289, art.290, art.291, art.321, art.322, art.323, art.324 din Codul penal.

Cu privire la toate aceste infracțiuni se constată că, nefiind incidente nici dispozițiile art.123 Cod penal, a intervenit prescripția răspunderii penale, ori, cum este cazul art.267¹ Cod penal, faptele nu erau incriminate ca infracțiuni la momentul săvârșirii, drept pentru care se va dispune neînceperea urmăririi penale în cauză, fiind incidente dispozițiile art.10 lit.b și g Cod procedură penală.

O altă categorie de infracțiuni la care se face referire în cuprinsul celor 250 de volume sunt cele care sunt prevăzute și pedepsite de Titlul XI al Codului penal, respectiv art.356, art.357, art.358, art.359 și art.360 din Codul penal.

Cu privire la acestea, din considerentele arătate în cuprinsul prezentei rezoluții, se va dispune neînceperea urmăririi penale, întrucât faptele fie nu există, fie nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor.

Având în vedere cele de mai sus, în temeiul art.249 Cod procedură penală și art.243 Cod procedură penală rap. la art.11 pct.1 lit.b și c Cod

procedură penală și art.10 lit.a, b, d și g Cod procedură penală, art.228 alin.6 Cod procedură penală rap. la art.10 lit.a, b, d și g Cod procedură penală, cu aplicarea art.11, 13, 121 alin.1 și art.122 alin.1 Cod penal,

DISPUN:

1. Scoaterea de sub urmărire penală a învinuiților:

- **ILIESCU ION**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.356 Cod penal (întrucât lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii), art.357 lit.a, b și c Cod penal (întrucât fapta nu există în varianta prevăzută de litera a, respectiv lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii în ceea ce privește celelalte variante), art.358 lit.d Cod penal (lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii) și art.26 rap. la art.267¹ Cod penal (întrucât fapta nu era prevăzută de legea penală la momentul săvârșirii acesteia);

- **MĂGUREANU VIRGIL**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.357 alin.1 lit.a și b Cod penal (întrucât în varianta prevăzută la litera a – fapta nu există, iar în varianta prevăzută la litera b – nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii), art.358 alin.1 și 2 lit.d și alin.3 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii), art.359 Cod penal, art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii) și art.362 alin.1 Cod penal (întrucât fapta nu există);

- **CHIȚAC MIHAI**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DOBRINOIU VASILE**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DIAMANDESCU CORNELIU**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **PETER PETRE**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

- **DUMITRESCU EMIL**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim și art.360 Cod penal (întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor);

2. Încetarea urmăririi penale față de:

- **BĂTLAN DUMITRU**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.358 lit.d și alineat ultim din Codul penal, art.360 Cod penal, art.218 Cod penal și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit decesul acestuia.**

- **ILIESCU ION**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.217 alin.4, art.264 și art.26 rap. la art.267 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **CHIȚAC MIHAI**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **STĂNCULESCU VICTOR - ATANASE** , pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **DOBRINOIU VASILE**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **DIAMANDESCU CORNELIU**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **PETER PETRE**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

- **DUMITRESCU EMIL**, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de art.218 și art.175 Cod penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

3. Neînceperea urmăririi penale față de DUMITRESCU EMIL, pentru săvârșirea infracțiunilor prev. de **art.182, Cod penal,** întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale.

4. Neînceperea urmăririi penale cu privire la săvârșirea în cauza de față a infracțiunilor prev. de **art.174, art.175, art.180, art.181, art.182, art.189, art.192, art.193, art.194, art.197, art.208-209, art.211, art.215, art.217, art.218, art.240, art.242, art.246, art.247, art.248, art.250, art.260, art.261, art.264, art.266, art.267, art.267¹, art.268, art.272, art.274, art.275, art.279, art.288, art.289, art.290, art.291, art.321, art.322, art.323, art.324 din Codul penal,** întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale,** respectiv în cazul infracțiunii prev. de art.267¹ Cod penal, **fapta nu era incriminată la momentul săvârșirii acesteia.**

5. Neînceperea urmăririi penale cu privire la săvârșirea în cauza de față a infracțiunilor prev. de **art.357 alin.1 lit.a,** întrucât fapta nu există și **art.357 alin.1 lit.b, c, d și e, alin.2 și 3, art.358, art.359 și art.360 Cod penal,** întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii.

6. Neînceperea urmăririi penale în cauza de față, cu privire la orice altă infracțiune menționată în plângerile, petițiile și memoriile aflate în dosar, prevăzute de Titlurile II, III, IV, V, VI, VII și IX din Codul penal, întrucât **a intervenit prescripția răspunderii penale.**

7. Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

8. Soluția se comunică.